

Iva Adamcová
odpovídá na vaše dotazy

duben 2020

Iva Adamcová – Odpovědi / Duben 2020

Dobrý den, zdravím vás na Velikonoční pondělí 13. dubna roku 2020. V době, kdy celý svět prožívá koronu a také karanténu. Takže si dnes vážíme toho a chceme a toužíme po sobě, abychom si mohli být blíž. A nyní se pustíme do vašich otázek, abyste dostali své odpovědi.

Dobrý den, v přednášce v Hradci Králové zaznělo, že vše má svoji logiku. Jak je to s tím, že se některá hmotná věc někde objeví a nemá to logické vysvětlení? Má vše ve vesmíru tedy opravdu logiku nebo se dějí i nelogické a zvláštní procesy? Lukáš z Brna.

Ano, všechno ve vesmíru má logiku. Já vám to vysvětlím trošku jiným způsobem. Zkuste si představit, že budete v první třídě. Vše se dá napasovat na obyčejnou školu, tohle je ale samozřejmě škola života. Každý vývojový stupeň, každá třída, má své učební procesy a programy a to, co jste už zvládli, to pro vás není zázračné, je to přirozené a to, co jste samozřejmě nezvládli, tak na to se díváte jako na zázraky, když se to děje. To samé je v systému vesmíru. Až jednou budete skutečným božstvím, to znamená, odložíte odpory těla svého jména a hmota vás propustí, začnou se vám dít neuvěřitelné věci. Budete umět procházet hmotou, budete umět cestovat v čase, budete umět cestovat skrze celý vesmír a každá dimenze je svobodnější a svobodnější a širší a větší a obsáhlejší. To, co dnes považujete vy za absolutní zázraky, že se někde něco objeví, to je pro vyšší dimenze naprosto přirozené. A tím, že dnes procházíme přes takzvanou prahovou část, to znamená z jedné do druhé dimenze, tak se tady občas objeví něco, čemu vůbec nerozumíte a co si neumíte vysvětlit, ale je to logické z té vyšší hrany, ze které se díváte směrem jakoby po časoprostorové křivce dolů. Takže ano, vše je logické. Teď je to pro vás ale údivné, protože jste teprve na prahu svého zrození a neumíte si mnohé věci vysvětlit. Přesto my ve vesmíru jsme považováni za obrovsky šikovné, šikovnou planetu, protože jsme hodně pracovití a když se někdy stane, že dostaneme impulz z vnějšího vesmíru, který opravdu tady již je, akorát je pro drtivou většinu lidstva neviditelný, tak jej dokážeme velice rychle zpracovat a dovést do velikých úspěchů co se týče vědy a pokroku.

V návaznosti na tuto otázku jsem se vás chtěl ještě zeptat na věc týkající se malých dětí a vidění duchů. Předtím, než planeta proletěla do páté dimenze, děti údajně viděly nějaké postavy nebo se tradovalo, že v tom domě straší. Jednalo se opravdu o zemřelé a duchy nebo pouhou projekci černého pána? Já si říkám, proč by nás duše, která je duchem, strašila, když je vším? Pokud je naše duše čistým vědomím, tak nemůže strašit. Lukáš.

Ano, to je dobrá logika. Straší vždycky hmota, to znamená černý pán. Uvědomte si, že Duch a duše jsou naprosto to samé, akorát Duch ví, že je velikou pospolitostí a součtem všech duší na jediné planetě, ale duše to neví. Ona to teprve objeví po svých zkušenostech a tohle jste vlastně vy už objevil díky hmotě. Hmota je jako plavidlo, jako

ponorka nebo jako vesmírná loď, jak chcete. Jako auto, kterým jedete vlastně po své časoprostorové křivce a tím, jak jedete, tak sbíráte zkušenosti a všímáte si věcí. To znamená, že hmota rozděluje jediného Boha v prožitku, v té hmotné složce samozřejmě, a ten celý Bůh má svůj program. Je to vlastně veliká jedna jediná číselná řada, ze které se odskakují jednotlivá lidská těla a zase se objevují jednotlivá lidská těla ve svém vývoji, ale všechno jste vy a děláte to samozřejmě sami sobě. Takže ten, kdo rozděluje, což je hmota, hmotný pán, ten vám bude samozřejmě klást překážky, aby to nebylo tak jednoduché, aby to bylo obtížnější. Aby, když už pochopíte, jste byli skutečně mistři a věděli jste, kdo jste a dovedli se podle toho zařídit a také chovat. Vesmír má jeden univerzální veliký obrovský zákon, zákon jednoty. A zákon jednoty říká, že vše, co existuje, je jeden jediný Bůh, je to láska. On se projevuje svojí láskou. Vše, co je v opaku, je samozřejmě drtivé a rozpadající se a není to živé, to zahyne. Podle tohoto zákona jednoty se každý jedinec, který se dostane svobodně z jedné planety, začne vnímat a dostane se tam vlastně tak, že se chová ke všemu jako sám k sobě. Tím ale musí projít dlouhou řadou vyučování, protože i někteří lidé mohou milovat druhé lidi a nechovají se k nim jako k sobě. Musí se samozřejmě chovat podle pravidel láskyplnosti. Tak, jak se chovám ke světu, tak se svět bude chovat ke mně. A na to vlastně zákon jednoty apeluje, a to samozřejmě každý z vás objeví.

Ivanka naša milá, prosím o radu. Som zamestnanec firmy. Som kozmetička. Kvôli koronavírusu musíme byť zatvorení. Už druhý týždeň som na nútenej dovolenke, ktorá mi o pár dní skončí. Šéfka ma núti ísť po skončení dovolenky na pracovný úrad, hoci nie som chorá, lebo nie sú klienti a nemá z čoho vyplatiť. Ale ísť teraz na živnosť a pracovať u nej, tak by sa zbavila pracovno-právneho vzťahu a zbavila sa tak povinnosti vyplatiť mi mzdu ako jedinému jej zamestnancovi, ktorý jej doteraz prinášal hodne peňazí. Ak neodsúhlasím, hrozí zatvorením prevádzky a prepustením, a to si myslím, že po jedenástich rokoch fungovania by nespravila. Len straší, aby ma prinútila súhlasiť. Manipuluje a straší. Ivanka, poznám svoje práva a povinnosti ako sú výpovedná lehota a odstúpné. Moja otázka znie, mám sa s láskou v srdci postaviť za svoje práva, alebo pristúpiť na niektorý z jej návrhov? Malé úspory mám, ale tak i ona musí pri podnikaní počítat s určitou finančnou rezervou. Miešajú sa mi informácie z tvojich prednášok, kde hovoríš toto: S láskou v srdci sa súdiš s firmou, ktorá nedokončila stavebné práce na statku. Ale na druhej strane, nechcela si žiadať pre svoje deti vyššie výživné, keď po porade s nimi ste sa dohodli, že žiadať otca svojich detí nebudeš, hoci si mala málo peňazí. Alebo si radila vzdať sa dedičstva v prospech súrodenca v niektorom z príbehov niektoré bunečky, kde brat chcel súdne vymáhať svoje právo. Čo by si urobila, Ivanka, Ty, keby si bola na mojom mieste? Kde je ten správny stred, aby sa neroztrhlo vedomie? S láskou, tvoje vedomie v tele Gitky.

Gituško, každý příběh má jinou strukturu, jiný děj a ke každému se budeš muset rozhodnout jinak. Ten třeba můj, ano, my se soudíme s člověkem, který nás tady

poškodil, ale my se nesoudíme s ním, ale on s námi. Počítal s tím, že bude chtít veliké peníze, protahoval stavbu, která se mohla uskutečnit během jednoho roku, protáhl ji na čtyři roky. Já jsem tomu nerozuměla a mé děti byly velice daleko a on zneužíval toho oproti mandátní smlouvě. A potom, když sám nevěděl, jak pokračovat ve stavbě dál, tak vyprovokoval spor s jinou firmou a z minuty na minutu odešel, čímž nás také poškodil, protože nám nevrátil klíče a my jsme museli zdemolovat spoustu věcí, abychom mohli namontovat dveře. Tenhle člověk nám potom, protože počítal s velkými penězi, poslal obrovsky vysoké faktury, které nikdy nemohl udělat a prokazatelně neudělal, a tak jsme mu je vrátily, takže on nás žaluje o ty peníze. A my se jenom bráníme. V jiném případě to zase bude jinak.

Ale teď se vrátíme ke tvé otázce. Ty, když budeš jenom zaměstnanec, nikdy nepocítíš, co to je, být zaměstnavatelem. Jestliže já budu zaměstnavatelem, budu ti dávat práci jako svému zaměstnanci, tak já za tebe platím samozřejmě odvody, platím sociálku, platím zdravotní, na důchod, důchodové, to znamená, že pro tebe, když se díváš na svůj výdělek, že přinášíš tomu druhému obrovské peníze, ano, je to pravda, ale on ten člověk z toho většinou nemá nic. Je tam zase odvaha být zaměstnavatelem. Vy, kteří chodíte jenom do práce s tím, že nemáte povinnosti takovéhle ke státu, ale zaměstnává vás někdo, si představujete někdy hodně jinak ty věci, než existují. Ale zkus si představit, že budeš mít zaměstnance. Nebudeš mít rezervu, protože těch peněz se musí vydělávat hodně, klienti nechodí, je karanténa, takže já jako zaměstnavatel bych se dostala velice brzo do obrovského dluhu vůči tobě. Stačí měsíc, dva, tři a budu ti dlužná obrovské peníze. To není vyhrožování, to je pouze vyřešení problému.

Ona ti nabízí, že můžeš být také na své volné noze, ano, budete na tom naprosto stejně. Budeš vlastně vydělávat peníze sama na sebe a nebudeš mít pocit, že tě někdo vykořisťuje. Tady jde o to rozumět té druhé straně. Já vás učím neustrannosti, to znamená rozumět tomu druhému, když něco společně řešíte. Tohleto je velice, ale velice důležitá věc. Jestliže už vidíte věci tak, že druhý vás chce poškodit nebo vykořisťovat, tak už jste slepí a hlší. Sedněte si spolu, popovídejte si, věci vyřešíte, určitě najdete společnou schůdnou cestu, která nepoškodí ani jednu ani druhou. A můžete být přítelkyně dál. A zase až se věci urovnají, budete vydělávat znovu společné peníze a budete dávat svým klientům všechno, co budou oni potřebovat a oni vám. To je jednota.

Ahoj Ivanka, chcel som sa opýtať na tému schizofrénie. Na začiatku si v prednáškach hovorila o tom, že schizofrénia je prítelená iná duša. Keď sme všetci jeden Boh a duši nemôže nič ublížiť, tak som si uvedomil, že prítelení iné duše asi nie je možné... „Výborne,“ hovorí Iva... Prosím, povedala by si, či je schizofrénia iba poškodenie ľudského mozgu pre dané telo človeka alebo je naozaj možné prítelení iné duše? Ďakujem, Adam.

Adame, nemohla jsem vám nastavit naprosto jiná pravidla, tak jako jsem vám nemohla říci hned, že nemáte svoji vůli člověka a vše je již vybrané a hotové. Přišla jsem pro hladinu bílé magie, takže je normální výukový postup navázat na přijaté informace.

Schizofrenie je vlastně platbou za minulostní obrovské odpory ega, které jste ve vývoji přijali. Duši nemůže nic ublížit. Je to to samé jako Duch, ale nemá ještě všech sto procent zkušeností. Až je nabere, spojí se do skupinové duše – Ducha. Pochopíte všichni, že jedno jsme. Nyní je speciální doba, která na planetě ještě nikdy nebyla. Tedy mnoho lidí se nemůže dostat z drápů hmotného vědomí, takže tělo reaguje tímto způsobem. Tělo samozřejmě začne mít dejme tomu hlasy, které slyší. Ale vy už víte, že jenom odvážný se dostane z drápů hmoty, satana. Ano, jestliže slyším hlasy a budu je odmítat, tak to neskončí. Naopak posilujete hmotné tělo, protože ten, kdo odmítá, je hmotná složka. Jenom Bůh je silnější než hmota. A do božství se dostanete stavem bez odporu. To je vše, co jsem vám přišla vlastně vysvětlit, je to velmi, ale velmi, jednoduché, akorát si to potřebujete vyzkoušet, že to tak pracuje. Ale ne každé tělo se umí tak zmátořit a být tak silné, aby odolalo hmotě. Bojí se, takže ta hmota samozřejmě vysílá své impulzy, kdy ten člověk nedokáže překonat vlastně strach, to znamená vězení hmotné složky.

Milá Ivanko, chtěla bych se tě zeptat. Pracuji jako dětská zubařka. Nicméně už od dob studia si strašně nevěřím, co se týče mých lékařských znalostí. Je pravda, že jsem vejškou prolezla s odřenýma ušima. Místo toho, abych seděla nad knihama, jsem raději lítala po desítkách různých duchovních seminářů bílé magie. Spíš než jako lékařka se cítím jako opravářka mlíčňáků. Oslovení „paní doktorko“ mě stresuje, protože vím, že znalosti lékaře prostě nemám. Už od studia mě trápí výčitky, že nic nevím. Samotnou manuální práci ale dělám poctivě a pěkně a děti mě mají rády. Trápí mě ale ty mé neznalosti všeobecné medicíny. Zároveň mě trápí, že se nechci ve stomatologii dál ve svém volném čase vzdělávat. Mám odpor k jakékoliv medicínské literatuře. Zubařkou jsem ale chtěla být od základní školy. Po pár letech praxe mám paradoxně pocit, že mě samotné zuby nezajímají, co mě ale naplňuje radostí je fakt, že můžu ošetřovat děti, které tolik miluju. Ve volném čase chodím na kurzy a čtu knihy o tom, jak u dětí rozvíjet myšlení a řeč, o komunikaci s dětma, o dětské psychologii, waldorfské pedagogice a tak dále. Mám pocit, že pomoci dětem rozvíjet jejich potenciál, myšlení a radost v duši je mnohem smysluplnější a krásnější než spravování zubů. Už třičtvrtě roku ke mně často chodí myšlenky, zda je toto mé skutečné poslání, zda nemám být učitelkou či dětskou psycholožkou. Ivanko, prosím tě, můžeš mi poradit, jak přestat s tím sebemrskáčstvím a zda opustit stomatologii? Nebo to byl pouze útek od mých výčitek a pocitů méněcennosti proti kolegyním, které stomatologii žijí? A pokud bych u zubů zůstala, jak se donutit k tomu, abych někdy nějakou knihu otevřela? Moc, moc děkuji, XYnka.

Táák, milá XYnko, dobře poslouchej. Jestli znáš mé přednášky, tak budeš vědět, že i já jsem prošla tímto způsobem. Já jsem naprosto stejná jako ty. I když já jsem teda si nic nevyčítala, v tom je jedinej rozdíl. Nevyčítala jsem si to proto, že jsem věděla, že stavy, kdy se lidé obrovsky snaží a předvádějí to, co umí, je v rozporu vlastně s celkem. Když

jsem dodělala střední školu, šla jsem pracovat na zubárnu, tak tam bylo hodně lidí a bylo nás tam čtyřiašedesát, většinou ženy. Tuším, že jenom dva muži a zbytek byly ženy a pracovaly. Byli jsme tam všech věkových kategorií tak, jak to na pracovištích bývá, a hodně z těchto lidí si svoji práci chválilo před druhými. Vždycky se někdo zvedl a šel ukázat svoji práci druhým, aby ti druzí se na ni podívali, jak je to krásné. A všichni taky žili stomatologií a vším a mně to nic neříkalo. Já jsem odváděla práci, která se po mně chtěla a jak jsem zavřela dveře zubárny, tak to pro mě zhaslo. Nastavovala jsem ale něčím jiným. Třeba ochotou. Jednou si pamatuju, že v poledne v pátek, kdy už se všichni těšili domů na víkend, se otevřely dveře a přišla sestřička a měla na tácku otisky a prosila nás všechny v místnosti, kdo by udělal jedničku budoucí nevěstě. Druhý den se dívka měla v sobotu vdávat, ale ulomila se jí jednička. Nikdo nereagoval. Když jsem si představila, že bych se měla já vdávat bez horní jedničky, tak mě polil pot. A tak jsem obvolala, a bylo to možné, že jo, v tu chvíli, obvolala moje, naše babičky obě, který vyzvedly děti, jedna ze školky a jedna ze školy a bylo možné, abych do večera dodělala korunku té slečně, té nevěstě.

Teď se vrátím k tobě. Paní doktorka jsi, jinak bys neměla diplom. Ty si jenom myslíš a víš to samozřejmě o sobě, že ses možná měla učit víc, když jsi byla na škole. Ale školu jsi udělala, takže jsi dostala osvědčení o tom, kým dnes jsi. To, že tě nezajímá další vzdělávání, že tím nežiješ a nejsi nadšená taky není nic proti ničemu. Ale co je tam důležité, že ty děti miluješ, že je správně ošetřuješ, že se jim můžeš věnovat.

Kdysi tam, kde jsem bydlela, v tom kraji žila jedna paní doktorka, teď to zní jak pohádka, že jo, ale je to pravda, a ta byla vyhlášená. Ta byla vyhlášená, byla to dětská doktorka, která dělala zuby, stomatologii, ale byla hodně tvrdá, náročná. Když přišla do školy prohlížet děti, tak je nechala klečet před sebou na zemi, nic moc neumrtvovala a ti, kteří prošli jejíma rukama, se dodnes obrovsky bojí zubaře. Dnes to jsou už mnozí důchodci a možná i někteří nežijí, protože mně samotné už je jednašedesát let. Tahle žena zemřela už před velmi, ale velmi mnoha lety, tuším před čtyřiceti, padesáti lety, protože už jenom můj tatínek bude skoro třicet let mrtev a ona byla o jednu generaci starší, ale dodnes v té oblasti žijí lidé, kteří si ji pamatují a pokavaď jdou k lékaři, tak jdou na poslední chvíli, takže jsou obrovské komplikace. Jestliže se někdo bojí zubaře, tak místo aby šel okamžitě, když jsou problémy s malým kazem, tak nechá věci dojít až třeba do katastrofálních stavů, dejme tomu se zánětem okostice. Člověk si myslí, že dělá málo, nestačí mu, to většinou je ještě v bílé magii, ale vy uděláte pro ty děti, budoucí dospělé, obrovský kus práce. Každý z vás, ať dělá obyčejnosti, v jakémkoliv oboru, bude příjemný a hodný, tak zasévá do budoucnosti veliké věci. Veliké věci. Takže já bych tam klidně zůstala, ale je to vlastně na tvém rozhodnutí. Můžeš si k tomu ještě dostudovat psychologii, ale to bys musela přestat mít odpor k těm textům samozřejmě. Já myslím, že se to podaří.

Ahoj Ivanko, naše světélko, mohu potvrdit, že vše je dobré. Prošel jsem bílou magií, protože si věci ověřuji a příliš jsem nevěřil, že to u mě bude fungovat. Nechal jsem se zasvětit do reiki. S kyvadélkem mně to moc nešlo, tak jsem vyzkoušel tento druh léčení. Pracuje to perfektně. Mám na to osvědčení a také silnější důkaz v podobě dvou vlastních dětí. Můj

kamarád tehdy po obci šířil, že jsem tak dlouho přikládal ruce, až dotyčná z toho otěhotněla (Ivy smích). Takže potvrzují, že bílá magie je dobrá. Dnes to pro jistotu již nepraktikuji, dvě děti stačí (smích). První dotaz, jak dlouho budu platit za tuto nezištnou a upřímnou pomoc? Je to již dvanáct let, co platím a platím. Na tento dotaz raději neodpovídej, asi to bude dlouhé období. Pepa.

No, a odpovím, asi bude (směje se Iva) ... ne, je to legrace. Poslyšte, nezajímejte se o to, jak dlouho budete ještě platit, je to taky výraz odporu a je zbytečný. Stav je hotový. Vy už víte, jak vzniká v bílé magii vlastně stav odporový a nepřidávat ještě dnes žádnými dalšími odmítáními těchto stavů. To je zbytečné.

Žijeme v čase, kdy je v pracovním procesu mnoho úkolů. Kumuluje se práce, co dříve dělalo více lidí, dnes to často musí udělat jeden člověk. Vše je náročnější, běžná pracovní doba nestačí. Takto to má nastaveno hodně lidí, myslím. Týdny utíkají velmi rychle. Nehýbe někdo s hodinovými ručičkami? Proč se tolik spěchá, když je 144 dimenzí? Má to nějaký hlubší důvod? Třeba aby se urychlil vývoj?

Ne, urychlit vývoj se nedá, ale my prožíváme speciální dobu. A už jsem o tom mnohokrát, Pepo, mluvila, ta doba je vlastně křeč hmoty. To znamená, že křeč hmoty přichází v době, kdy se dovedou od stresů na planetě... a od velice, velice hodně stresů, tady jsou různé úhly pohledu, jedním z nich je, že je, ano, kladena obrovská zátěž na jednotlivce. Protože lidí je velké množství. Také jsou tu ve hře ještě peníze, ještě pořád tu jsou a s nimi se táhne veliké učení. To znamená, že za hodně práce málo peněz je trendem samozřejmě. Tím vám to zase stahuje pohled směrem k rodině, nemáte na ni tolik času, abyste vydělali pro rodinu peníze. Tím vám třeba utíkají chvíle s rodinnými příslušníky, s dětmi. Všichni jsou oddělení, koukají do svých mobilních telefonů nebo do počítačů. Takže to je jedno s druhým, ale pozor, silný jedinec si umí vybrat. Raději zvolí méně peněz a skromnost, ale čas věnuje ještě svému okolí. Je to různě nastavené. Ti, co budou v pohodě a nebudou kritizovat tento systém, který má dnes obrovské množství nových technologií, které na jednu stranu práci ulehčují, na druhou vás ale obírají o čas, tak... je to nepřehledný, hrozně nepřehledný v této době a potřebujete se v tom orientovat jako obyčejný člověk, který se umí rozhodnout, čemu dá přednost a čemu ne.

S hodinovými ručičkami nikdo samozřejmě nehýbe. Vy moc dobře víte, že čas neexistuje. On existuje pouze směrem k jednotlivým planetám. Každá jednotlivá planeta má jiný čas dne a noci. Říkám záměrně dne i noci, protože my třeba máme jako planeta jedno jediné slunce, ale jsou planety, které mají dvě i více sluncí. Ale zde se počítá časově dejme tomu otočka za jeden den, za jednu noc, u nás. Pak se tu počítají otočky okruhu obletu slunce. Nebo jiné oblety, u různých planet jsou samozřejmě jiná pravidla. To je jenom údaj pro každou planetu. To znamená, že času ve vesmíru je veliké množství. Ale my teď prožíváme náš čas pomyslný, protože čas Bůh neprožívá, on prožívá pouze přítomnost. Přítomnost není časový údaj. Žít přítomnost a myslet si, že čas je teď a bát se myslet do minulosti a bát se myslet do budoucnosti je odmítání

přítomnosti. Ne, váš osud je nastaven a připraven a všechna teď, která po sobě navazují, když potvrdíte entrem, tak jste živý Bůh. To znamená, neodmítáte nic negativními emocemi v úseku jednotlivých teď. Když žiju přítomnost, mám vše vyřešené. Tady a teď v přítomnosti, protože trvalá přítomnost je božským osudem.

Vysvětlím. Když mi, Pepo, teď přijdeš něco udělat, to je jedno co, budu reagovat na jakékoliv čakře, tak teď se mi nelíbí, co jsi mi, Pepo, udělal, ale za malý okamžik už tento tvůj čin je v minulosti a vzdaluje se ode mě mílovými kroky, tak jak utíká časoprostorová křivka. Jestliže já budu na tebe tak našťvaná, tak na tebe pořád budu myslet a nebudu vnímat svoji přítomnost teď a bude mě to odtahovat od přítomné chvíle, kterou teď prožívám, a budu se durdit na to, co jsi mi udělal včera, především, před měsícem, a pozor, budu se i bát do budoucnosti, kdy mi to zase uděláš. Nemohu žít v přítomnosti. Tenhle ten pocit, kdy se vám něco líbí a něco nelíbí, vy rozdělujete plus a mínus a plus a mínus, nahoru, dolů, vám vytváří pocit času. Vzpomeňte si, když budete čekat někde dlouhou frontu a nebude se vám to líbit, tak budete mít pocit, že jste čekali několikrát tolik. A naopak krásné věci vám uplynou velmi rychle. To znamená, že vy si nastavujete pocit času. V této době ale hodně lidí a z vás těch, kteří mě poslouchají a naučili se už vnímat svět trošičku malým jiným způsobem, tak se vám stává, že se vám ztrácí pojem času a najednou je večer, před chvílí bylo ráno, vše utíká, protože vše odsouhlasujete anebo drtivou většinu věcí odsouhlasíte, už vás nic netrápí. To, co zažíváte dnes, je naprosto v jiném módu, než byste to zažívali před mnoha lety, než jsme se setkali.

Kdysi jsem se dostal na statek Slunečnice. První noc jsem spal tak nějak napůl. Zdálo se mi, že moc nespím, ale ráno jsem se probudil a byl jsem odpočatý. Jsou tam nějaké vyšší energie, vibrace, nebo je to práce hmoty? (smích)

Pamatujte si, spokojenost je stav Boha. A jestliže se dostanete do prostředí, kde kolem vás hodně lidí bude žít spokojenost a nebudete vůči tomu mít žádný námitky, tak samozřejmě se budete cítit naprosto jinak. Navíc, každý pobyt je nádherný. Protože lidé, kteří mě poslouchají a už nějakým způsobem, i když třeba neumí dokonale ve svých životech to žít, ale dostanou se do blízkosti, tak tu neřeší běžné věci. Vše se chová jako rodina. Je to opravdu nádherný zážitek. A tito lidé se cítí naprosto jinak než běžné lidé, které potkáváte po ulici nebo v restauracích, v parcích, v divadlech.

Když se sejde skupina íáčkovců, nebo jak si říkáte, my jsme třeba byli na dovolený, bylo nás přes šedesát, tak si všímali i místní, aniž jsme mluvili, my jsme se chovali naprosto stejně jako běžní lidé na dovolené. Chodili jsme se koupat, večer jsme hráli na kytaru, zpívali jsme, vyprávěli jsme si příběhy a smáli jsme se, tak většinou majitelé, kteří nás obsluhovali, chodili za jednotlivými lidmi a ptali se nás, kdo vy jste? Jo, je to naprosto jiná atmosféra.

A teď pozor, dům, ve kterém se žije, absorbuje atmosféru dění, hmota má paměť. A hmota umí odečítat paměť druhé hmoty. Když přijdete do domu, kde byla veliká dramata, tak se tam budete cítit podivně. Tenhle ten dar vám totiž dává satánek. Mají to hlavně bílí mágové, někdy i černí. Ale pozor, člověk, který už dosáhl stavu Boha,

tomu se bude líbit v jakékoliv hmotě. Ale tahle samozřejmě na Slunečnici je nasátá těmi příjemnostmi a krásnými stavy a hlavně předtím, ještě před námi, tu byla zvířata. Byl tu dobytek, koně, krávy, ovce. Takže v těchto dvou budovách, kde je přednášková místnost, tam byla stáj a v té druhé další budově, ta se musela celá zbořit, tam byl seník, ale byla jako demolice, bylo to ohodnoceno na katastru jako zbořeniště, takže ta se celá zbourala a postavila se nová, takže dům není zatížen žádnými paměťovými vlastně odpory. Nicméně dnes, když už sem budou jezdit lidé, kteří jsou téměř bohové a jsou pokorní, tak těm by ani nevadilo, kdyby tu něco takového bylo. Takže tady jsi byl jenom v krásné skupině, která žila dobře. Pobavili jsme se, vysvětlili jsme si věci, a proto se ti dobře spalo, nic tě neobtěžovalo.

Dobrý den, mám lekce jógy a meditace. Mám čtyři děti. Samoživitelka, spoustu odporů a lekcí přirozeně. Život mě vede k pochopení a zpětně si uvědomuji, že jsem to cítila už jako hodně, hodně malá holka. Jen se to nějak vytratilo a nyní to znovu nalézám. Tu životní moudrost. Stále mám ale rezervy, ale jsem vedena, cítím to. Přichází mi do cesty učení mystiků, nejen to vaše, ale i třeba doktora Levryho, zakladatele Naam jógy. Všechno to zapadá a malé odlišnosti a otázky mi nastíní moje vlastní já, to vyšší.

Proč píšu. Z poslechu vašich přednášek jsem pochopila dost věcí a v podstatě mně to jen zapadlo do všeho, k čemu už mě život přivedl. Pochopila jsem i víc, i to, proč meditace za změnu, nástěnky a přání a vizualizace nejsou úplně to ono. Ale co meditace odpuštění a přijetí a meditace lásky a podobně? Já osobně jsem třeba pocit bezpodmínečné všeobjímající lásky a naprostého klidu a přijetí zažila až při takových meditacích, zpěvu manter a práce s dechem. Nesnažím se nic změnit, jenom své reakce. Pochopení zákonitostí je nezbytný základ. Ale nedává to sílu reagovat s klidem a láskou, a ne vždy, a ne v silných krizích. To mi dává práce s uvolněním těla a vyčištěním mysli. Prací s dechem léčím své emoce, své reakce i své astma. Když jsem byla netrpělivá, kdy už jako že budu konečně zdravá, když se tak snažím, a teď už chápu, že je to proces, a přijímám to a k tomu mi jóga s mantrami a meditacemi, kde hlavně jde o uvolnění, a s dechovými cviky moc pomáhá. Děkuji, Lucka.

Lucí, všechno se vyvíjí. Tady píšeš, nesnažím se nic změnit, jen své reakce, ale to je to nejpodstatnější, co z vás dělá buď hmotu anebo Boha. A pamatujte si, přestože vy vnímáte minulost a budoucnost a přítomnost, tak nežijete v přítomnosti. To znamená, že když já medituji o uvolnění, o odpuštění a přijetí, tak ho nemůžete dosáhnout, protože vy ho máte teprve tehdy, až když ho umíte v přítomném okamžiku. Jestliže ty, Lucí, ke mně přijdeš a něco mi uděláš, a mně bude jedno, co mi děláš, já budu vědět s velkým soucitem, že ty jako moje vědomí ještě neumíš ovládat své tělo a útočíš na mě jako na druhou pomyslnou hmotu a nevíš, že já jsem tvé vlastní vědomí, takže ti nemám co odpouštět. Já jenom vím, že sama sobě ubližuješ. A tohle se potřebujete naučit jako Bůh ve hmotě. To je velmi, velmi těžká záležitost. V okamžiku, kdy ti někdo něco udělá,

tak se ten tvůj proces těla a odpor k tomu, co jsem ti třeba já udělala, posouvá do minulosti a vzdaluje se od tebe, ale ty na něj furt myslíš, na to, co jsem ti udělala před hodinou, před dvěma, před dvěma dny, před měsícem, před rokem, a tím nežiješ v přítomnosti. A taky se bojíš, v budoucnosti co ti zase udělám. Nedá se vymeditovat nic. Ale dá se žít v meditaci. Když budu ráda žít to, co mám, když budu ráda žít i to, že mně někdo přijde ublížit, něco mi udělat, protože já svým klidem ho nejvíc můžu navést k tomu, aby pochopil, že mi to dělat neměl. Také tím, že mu to samozřejmě nějakým způsobem nedovolím, ale bez toho, aniž bych já sama se poškodila negativní emocí. A to je to, co potřebujete samozřejmě pochopit. Lítosti – jsou tam děje, které proběhly, a ty samozřejmě těmi lítostmi máš dneska to své astma, to navazuje, jinak bys byla zdravá. Vše je pouze o pochopení a potom samozřejmě o tom, že si počkáte, až vaše tělo bude schopno vás propustit, protože i doba propuštění je nastavená.

Milá Ivka, manžel pochádza zo silne nábožensky založenej rodiny. Svokor a svokra sú až fanatické kresťania. Svokrov brat je kňaz. Keď som si manžela brala pred osemnástimi rokmi, tak som musela sľúbiť, že moje deti budem viesť a vychovávať v súlade s touto vierou. Manžel si z tohto obdobia odniesol blok, ktorý si s ním riešila kedysi na statku, a nedokázal prijať, že ma svokrovcí za nevestu nechceli. My sme do kostola nechodili. Dnes je to už vyriešené, so svokrovcami si rozumiem a naopak ma majú radi. V rámci možností sa snažím svoj sľub dodržiavať. Starší syn, sedemnášť rokov, bol na prvom svätom prijímaní aj na birmovke, hlavne kvôli spokojnosti svokrovcov, on sám sa ešte hľadá a už teraz vidí Boha v niečom inom. Mladší chodia na náboženstvo, na etiku sme ho nechceli dávať, to by svokrovcí neprežili. Mňa samej veľmi pomohlo, že som mala všetky sviatosti, keď som do takejto rodiny prišla. Možno sa to hodí aj mojím deťom. Do kostola nechodíme, maximálne raz do roka, aby bol v rodine kl'ud. Zatiaľ je to vcelku zvládnuteľné a svokrovcí si ako tak zvykli a občasné telefonáty, či sme boli na spovedi alebo v kostole, zvládame v pokore bez odporu.

Manžel a ja ťa počívame od roku 2013 a obaja sa na svet snažíme pozeráť s láskou a pokorou. S deťmi sa bavíme, starší je veľmi šikovný, začína sa hľadať, zatiaľ som mu neponúkla, aby si vypočul Staré Krečany, počúva ťa sprostredkovane cez naše názory, rozhovory a naše konanie. Ono to podľa mňa k nemu príde samo, ak to má prísť. Mladší, dvanásť rokov, je v plnej puberte. Ako to už u takýchto pubertákov býva, snaží sa silou mocou vnucovať svoj názor ostatným. Tvrdí, že neverí v Boha, kresťanstvo sú len reči a podobne. Niekedy sa až čudujem, čo všetko z neho vylezie. Nechce chodiť na náboženstvo, kde majú ďalšiu fanatickou kresťanku, a často s ňou vedie dlhé rozhovory a snaží sa ju presvedčiť o svojej pravde. Už som mu veľakrát hovorila, nech sa na to vykašle, povznesie sa nad to a každý má právo na svoj názor. Že vlastne robí to isté, čo sám kritizuje. V poslednej dobe dokonca odmieta chodiť k

svokroucom, na prázdniny ho tam už vůbec nemůžeme dostat, protože babka ho nutí, aby sa modlil. Vysvetľovala som mu, že máme svokrovcov radi, že manžela vychovali a sme im za to vd'ační. Že rešpektujeme ich názor, majú na to právo, a bola by som rada, aby sa k nim správal s úctou a sem tam to vydržal, veď o nič nejde. Myslieť si že tak bude, čo chce, do hlavy mu nikto nevidí. Záleží len na tom, ako sa k svetu chová a čo vypustí z pusy. Porad' mi, prosím, ako mu to mám vysvetliť, ako zosúladiť také rozdielne názory na svet. Ako mu pomôcť nájsť tú zlatú strednú cestu. Ďakujem, Mirka.

Ano, Mirečko, to bude velice náročné, protože on je skutečně stejný. Je to fanatismus z jedné i z druhé strany, a to už víš, to už s manželem víte. Je úžasné, že se na to můžete dívat z nadhledu. Samozřejmě musíte přijmout i to, že obě strany se učí. Dědeček s babičkou se budou učit to, že jejich vnuk je absolutně proti. Vy jste byli ochotní se změnit jako děti, v uvozovkách, tohle už jsou vlastně praděti a samozřejmě učení přibývá. Ten starší, jak je vidno, ten si s tím asi poradí, ale tenhle malej si tam projde nějakou vzpourou, protože i oni nutili někoho dělat něco, co nechtěl. Takže on bude mít svoji pravdu, aby i oni něco pochopili, bude to vzájemné. Trpělivost, klid, snažte se mu vysvětlit, že on sám vlastně útočí na svoje vlastní tělo a neví to. Jelikož jeho tělo je spleteno z DNA jeho prarodičů, jeho rodičů, díky prarodičům vznikl jeho otec, který zase dal život jemu. A že vlastně sám sebe honí a sám sobě ubližuje.

Když bude soucítit, pozor, bude soucítit s věčným, to už víte dávno. Jestli bude se světem bojovat, bude svět bojovat s ním a budou se objevovat další jednotky. Jako je ta vlastně další dívka nebo žena, se kterou tam vede ty debaty. A bude to mnohem horší a horší. Takže nastane to, až nastane takzvané dno, až pozná, že tímhle stavem nemůže ovlivnit svět, pak přijde samozřejmě jeho pochopení. Ale čas od času mu domluvte. V klidu, s úsměvem, chovejte se samozřejmě s velikým soucitem, protože takový člověk trpí, on neví, jak svou pravdu prosadit, a samozřejmě má tam vás, abyste mu v tom nějakým způsobem pomohli, a hlavně mu předvedli, jak se to dělá. Je vidět, že ta krusta u těch prarodičů je tak velmi silná, že nestačilo, že vy jste všechno zmírnili. Člověk, který se učí v církvi o pokoře, o stavu Krista, by neměl druhé lidi nutit k ničemu, což je jejich mínus. Tohle je jejich plod, plod jejich práce. U vás si toho budou vážit, u toho dítěte jim zřejmě možná ještě něco má dojít. A on se k tomu propůjčil, aby společně spolupracovali. Bude to asi náročné, ale myslím si, že to dáte velice dobře.

Milá Ivanko, nejprve bych vám ráda poděkovala za vaše inspirující videa na youtube, která mi často dodávají sílu a optimismus. Bohužel se zrušila březnová beseda v Praze, a tak se těším na příště, kdy budu mít možnost vás osobně poznat. Na besedu jsem si připravila dotaz, který teď zasílám touto cestou. Na začátku mé proměny bylo psychické zhroucení a užívání antidepresiv. Tím začala moje změna nejen v myšlenkách, ale i ve vnímání všeho a všech kolem sebe. Prošla jsem změnou, za kterou jsem nyní moc vděčná a ráda, ale změna s sebou přinesla i přehodnocení vztahů a nejvíce se mně dotýká odcizení s manželem. Intenzivněji než dříve vnímám naši rozdílnost a necítím se dobře v jeho přítomnosti.

Pokouším se k němu najít cestu kvůli našim dvěma dcerám a nedaří se mi to, a naopak se časem vše víc prohlubuje. Ivanko, prosím, děje se tak, když se mění vědomí, a jak poznám, co dál, kam mě osud DNA směřuje? Vím, že se vše děje, jak má, a vše je dobré. Děkuji za všechno, Katka.

Ano, Katko, jsou teď věci náročné, protože tím, jak si vzpomínáte, kdo jste a jak to máte v osudu připraveno, ale i osud je připraven, tak se mnohé vztahy jednak utužují a mnohé se naopak rozpadají. Nečekaně a velmi rychle. Už jste si určitě všimli, že jestliže se někdo posune do jiné vlastně jakoby třídy neboli hladiny, tak ti, kteří zůstávají v původní třídě, mu vůbec nerozumí. Je to jako kdybyste mluvili na bublinu. Ta druhá strana je uzavřená v bublině, kterou nemůže, pozor, ten druhý prorazit. A to je vzájemné, tam se pak nacházejí bubliny dvě. Vy už budete vědět, že on za to nemůže, váš muž. Měla byste samozřejmě dělat všechno možné proto, aby se rodina udržela, ale sama zjistíte, až když uděláte naprosto všechno, že pokavaď ten člověk vedle vás trpí, a to poznáte a dá vám to možná zřejmě najevo, protože on nebude souhlasit s vašimi stanovisky anebo s vaším chováním. Jsou třeba někdy tak diametrálně odlišní partneři, že třeba jeden je schopen ještě lidi nenávidět, neodpouštět, kritizovat, a druhý partner se posune do obrovské hladiny soucitu, opravdu sounáležitosti, lásky, pomoci, a tyhle dva rozporuplné vlastně jedince pak už nespojuje vůbec nic a nakonec se vztah rozpadne. Tohle už má za sebou mnoho lidí, nicméně udělat pro to vše, aby tomu tak nebylo, aspoň po dobu, než děti vyrostou, je potřebné. Pokavaď by se situace přiostrčila tak, že by docházelo k vnějším sporům, tak pak je někdy úlevnější, aby děti nezaživaly dramatické scény a jevy. Já nevím, do jaké míry samozřejmě vy ten nesoulad prožíváte. To už je na rozhodnutí každého jednotlivého člověka. Tím potom je lepší, když se ti dva rozejdou a jsou z nich přátelé a pokračují vlastně život dál v souladu i před svými dětmi. Alespoň přátelsky.

Milá Ivanko, moc tě zdravím z pohody svého domova. Zní to asi šíleně, ale tak to mám. Pracuji nyní z domu, mohu se vyspat, mohu tvořit, mohu si doma uklidit a když je třeba, pomohu, ale neblázním. Tak se pro mě zatím vyvíjí koronavirus. Tak to prostě mám, snad mě za to neupálí – úsměv. A nyní k dotazu. Přesně od 26. prosince 2019 se cítím zdravotně jak na houpačce. Bud' jsem unavená nebo mám kašel, nebo pčikám, nebo mám rýmu, nebo mě bolí v krku. Ale vždy vše trvá jenom několik hodin, pak to přejde a já zase naopak jsem naprosto v pohodě. Třeba i několik dní, v žádném případě to není na bytí v lůžku, že bych měla něco vyležet, vymarodit. Z počátku během vánočního volna jsem ležela, ale k ničemu to nebylo. A co jsem mluvila se svým okolím, tak hodně lidí to má podobně, dlouhodobé vleklé záležitosti. Jedná se o platbu, o nějaké poslední čistky?

Ano, jsou to platby, které teď probíhají velmi, velmi rychle, planeta má naprosto jiné fyzikální zákony, o tom jsem už mluvila, takže vše probíhá velmi rychle. Teď je i období, kdy padají masky. To znamená, že ten, kdo se ještě uměl třeba z nějakých důvodů před druhými lidmi přetvařovat, tak to dnes nedokáže. A také se odhalují i dávné prohřešky, které léta spaly, a najednou se objeví důkaz o tom, že co ten člověk kdysi provedl, aby

sám vlastně byl očištěn před druhými, i s tím, že se k něčemu přízná anebo se odhalí nějaká nepravost. A zvláště, když jede potom třeba ve stavu pýchy. Bílá magie navenek dělá spoustu věcí dobrých, okouzlujících, jakoby plusových, ale v intimitě ještě dělá spoustu věcí, které by se dělat samozřejmě morálně neměly. A mluvím o těchto záležitostech, kdy ten člověk je navenek pyšný, že je lepší než druhý anebo druzí, a tím se samozřejmě odhalí i to, že on něco takového provedl. Teď se dějí neuvěřitelné věci, které jsou samozřejmě správné, abychom věděli, že vše, co jsme kdy udělali, jednou bude zjeveno. A plus samozřejmě to čištění jednotlivých těl.

Milá Ivanko, s manželem tě posloucháme již přes čtyři roky a díky tvému učení jsme po padesáti letech manželství zvládli náročnou manželskou krizi. Jsme šťastní, že jsi v našich životech naplánována. Mám jen krátký dotaz, co to znamená, když si manžel dost často během dne mluví nahlas sám se sebou. Velice děkuji za případnou odpověď, a ještě jednou děkujeme za tvé učení a za to, že jsi. S láskou, manželé XY.

Vy jste úžasný... tak, samozřejmě buď naprosto v klidu, protože já to dělám taky. Ano, vy jste vědomí a máte vždycky s sebou toho kamaráda, své tělo. Já samozřejmě když vařím nebo když dělám něco obtížného, když mi něco nejde taky, nemůžu třeba odvalit kámen, ty kameny jsou tady obrovský, nebo nemůžu vyrejt díru, něco je tam velikýho, třeba taky kámen, tady je spousty kamenů, tak samozřejmě si sama se sebou povídám a tomu tělu tak trošičku radím, co by mělo udělat. Tohle má velmi mnoho lidí. Často uvidíte i po ulici jít člověka, který si povídá sám pro sebe a není to nic neobvyklého a není to, prosím vás, bláznovství. Tak, jak smíte domluvit příteli, kamarádovi, to znamená někomu dalšímu, jinému tělu, tak smíte domlouvat i sama sobě. A tady tenhle ten stav se prolíná do celého společenství lidí, kteří samozřejmě se posunují každým dnem a tím se vyvíjejí. Ano, jestliže nejsem tělem a léta jsem se za něj považoval, je velikým úspěchem, když mohu mluvit i sám se sebou, v uvozovkách, samozřejmě. Takže se to vůbec ničemu nepříčí, je to naprosto v pořádku. Máš zdravýho manžela.

Milá Ivanko, po dlouhé době mám dotaz. Mám ve svém životě prakticky pořád jednoho až dva lidi, se kterými když se setkám, tak je to, jako kdybych dostala ránu na solar plexus, pak mě ta oblast dlouho bolí, asi je to třetí čakra. Najednou se vůči nim začnu chovat strašně rozpačitě, odtažitě, jako kdyby mě to vyhodilo z těla. Nikdo z těch lidí mi nikdy nic neudělal. Jednalo se o jednu moji výjimečně nadanou studentku angličtiny, o moji dlouholetou učitelku tance a teď o jednoho kolegu z práce, který mi dokonce kdysi řekl, že mě miluje, a já jsem to totálně zazdila a došlo mi to až po mnoha letech. Paradoxně u těchto lidí mi vždycky na našem vztahu až přehnaně záleží. Čím víc se to děje, tím víc jsem se snažila na sobě pracovat. Ale nedokážu to překonat, stane se to samo. Spojení se nenaváže, naopak přijde rána. Je to pro mě nějaké vysvětlení a nad rámeček přijetí se s tím dá něco dělat? S jinými lidmi to nemám. Moc tě zdravím, Irena.

No jasně. Já ti teď přečtu, Irenko, cos tady napsala: „Paradoxně u těchto lidí mi vždycky na našem vztahu až přehnaně záleží. Čím víc se to děje, tím víc jsem se snažila na sobě pracovat.“... Bingo! Jednota je stejnost, Ireno, ty by ses ke všem lidem měla chovat stejně. Jestliže se před někým chci chovat líp, víc si ho vážím než druhých, tak to vždycky poseru. Vždycky to tak je. Čím víc se snažím, tím víc rozdělují jednotu, trhám ji. Ty lidi jsou pro mě obdivuhodní, já jsem špatná, a to už je demolice, absolutní. A to tělo Irena, kterým ty nejsi, ale bydlíš v něm jako vědomí, ti to vždycky připomene. Jsou naprosto stejně hodnotní jako ty a jako všichni druzí, ke kterým se chováš normálně. Ty si je potřebuješ jenom srovnat. Hlavně sebe, nevyčítat si, že se ti to děje, no bůže, zasměju se tomu. Humor je obrovsky dobrou věcí, je to nástroj, který máte používat velmi často. Když se vám něco děje špatně jakoby podle vás, to nic přece není, ono to tak má být. Takže klid, srovnej si všechny do jednoho balíku, do jedné hladiny a bude to všechno naprosto v pořádku.

Dobrý den, vrtá mi hlavou jedna věc. Spousta dnešních teorií, speciálně těch o práci s energií a kvantové transformaci, tvrdí, že strachem a podobně si k sobě ty věci přitahujeme, a naopak s radostí, štěstím, láskyplnou touhou si můžeme přát cokoliv a stane se. Že se stačí jen pozitivně navibrovat a správně si přát. Že vesmír je takový objednávkový katalog. O co tu jde, jakože někomu to jde a jinému ne, jakože někomu jde něco a něco dalšímu už ne? Oni vážně mohou změnit své životy? Jak to, když je vše dané a za jakou cenu?

Tak... nemohou. Ten, kdo se bude pohybovat v hladině bílé magie, tak má nastaveno, že když vysloví přání, tak se mu to splní, ale už si nevšimá, až v pozdějším stádiu svého vývoje, že to, co si přál, o to dramaticky pak přišel. Ale hlavně osud je nastavený. On to tak má mít. Jestliže bílá magie tvrdí, že si strachem k sobě ty věci přitahujeme, je to pravda i není to pravda. Každá třída má své důvody a své vysvětlení, ale vždycky je to v té neznalosti anebo znalosti pozice. Bílá magie bude tvrdit, že si strachem přitahujeme tyhle ty věci, ale pozor, božská hladina ví, že to co odmítáme, to k nám musí neustále přicházet, protože my se musíme naučit neodmítat, to je vlastně pokora. Pokora je stav Boha. Bůh neodmítne naprosto nic, odmítá jenom hmotná složka a tím jste nikdy nebyli. Hmota se bojí. Ne Bůh. Abyste došli ke stavu Boha, potřebujete to, co odmítáte, donekonečna prožívat. Takže je to pravda, že se to tak děje, ale pozor, celý děj je připravený. Vy už v osudu máte připraveno, že se bát budete a že se vám to třeba desetkrát zopakuje, než pochopíte, že je zbytečný se bát.

Zase tady máte, že naopak s radostí a štěstím si můžeme přát cokoliv a stane se. Samozřejmě, jestliže mám radost a jsem spokojená, tak dostanu víc. Ale to je pravidlo Boha. Protože cokoliv dávám světu, sklidím, jsem jednota. Bílá magie v tom má ještě vyčůranost egoismu, že když se budu radovat, tak něco dostanu, což je ještě obrovské ego a oni to neví. Ale člověk božský, který už kráčí do pokory, ví, že je vším. A jestliže souhlasí s tím, co má, dostane víc podle pravidla, když chci víc, nedostanu nic, protože já bych kradl tomu světu to, co bych si přál. Jsem spokojen s tím, co mám. Tehdy vám přijde přesně to, co potřebujete, a dokonce později i tvorba, která je pro vás dneska neuvěřitelná a pomalu se na ni budete připravovat.

Další věc, záměr. Opět spousta učitelů a mystiků tvrdí, jak je důležitý spolu s láskyplným naladěním. Ano, může to být samozřejmě vůle, ego, ale co když někdo vědomý cítí záměr své duše, to, proč mu v tomto životě je a čím může být prospěšný, osud ho vede, jde za ním, směřuje k něčemu, což není egoistické. I pak je tento záměr, životní touha, kontraproduktivní nebo zbytečná? Děkuji mnohokrát, snažím se poskládat zbylé dílečky skládačky pochopení, ke kterému mě život vede. Lucka z Tábora.

Ano, záměr. Záměry jsou ještě třeba mnohdy, i když vypadají čisté, egoistické. Jestliže já se budu silou vůle chtít změnit v toho božského člověka, tak to je vůle člověka, kterou jste nikdy neměli. Tehdy je to egoistické, abych já... a to vám dělá vaše vlastní tělo. Takže některé záměry jsou zdánlivě čisté, ale pozor, jsou nečisté, chcete zasahovat. A musíte se naučit, že to tak nejde. Teprve Bůh může tvořit, ne hmota. Satan sice dává dary, ale oblékl si tuhleto hmotnou složku sám Bůh, to znamená, satan je také záležitostí Boha, ale jeho fyzikální vlastností. Má jinou strukturu, hmota jinak vibruje samozřejmě, ona ve skutečnosti neexistuje, je vidět pouze naším zrakem, protože na to máme upravené oči, abychom toto samozřejmě viděli, a i ty se vyvíjejí. Pokaždé mám nezištný záměr, což ví vždycky jenom vaše skutečné božství, toho nevočůrá hmota těla, ať to chcete zamaskovat nebo ne, tak se to vždycky pozná na ději. Protože všechny věci, které budou mít záměr egoistický, byť dokonale skrytý, půjdou do háje, a ty, které měly záměr čistý, pracující pro všechny, těm se bude dařit. Takže i na tom ději se pozná, jak ten záměr byl skutečně čistý anebo ne, i když byste si třeba mysleli, že čistý byl. My sami o sobě nikdy nevíme, jestli to je ještě ego anebo ne.

Dobrý večer, Ivanka, mohli by ste v tomto čase strachu, obáv a bezmocnosti, áno, odovzdanie svojej moci nad sebou do rúk politikov a médií, pomôcť radou? Treba strach v sebe prijať, postaviť sa mu čelom? Uvedomiť si, čo v sebe hlboko držíme, nosíme, odkiaľ to pochádza? Mám pocit, že by veľa ľuďom pomohlo, keby ste sa k tomu vyjadrila. Ďakujem a prajem dobrú noc. Anaji.

Anaji, já už jsem o strachu velmi dlouho mluvila a mnohokrát, ale vím, že asi zřejmě jste se k těmhle odpovědím nedostala. Strach nepatří Bohu, strach podsouvá samozřejmě hmotná složka vašeho těla. On neexistuje. Zkuste si představit, strach vlastně existuje v budoucnosti a někdy samozřejmě se táhne z minulosti po minulostních zkušenostech, kterými jste procházeli prozatím jako hmotná složka. Jestliže tady a teď budu mít strach, co bude zítra, tak já ještě nejsem v tom zítřku jako v přítomnosti a už se ho bojím. A bojím se ho proto, že někde v minulosti jsem zažila nějaký nehezký stav nebo děj, který mě k tomu strachu přivedl. Za prvé pokora, to je vaše božství, z vás dělá boha, to znamená, že když neodmítám žádný děj v přítomnosti, neposunuje se mi do minulosti a nebojím se toho, že bude v budoucnosti. Takže žiju to, co mi osud přináší.

Vy tam mluvíte o politicích. Máme nastavený veškerý děj a co se má stát, to bude. A v tom je každá jednotlivá osoba lidského těla. Jsou tam politici, je tam naprosto každý.

Každý národ, každý jednatel, ať žije v obrovském městě nebo na samotě. Je tam každý strom, každá rostlina, každá tráva, každé zvíře, každý kámen. Má svůj poločas rozpadu a zrodu. Děj jste si vybrali jako božské vědomí a vemte, když budeme mluvit teda o politicích, žijeme, takže si volíme své politiky. Také si volíte, jestli půjdete volit anebo nepůjdete volit, takže každopádně jste vždycky účastni v jakémkoliv ději, ať jste nešli nebo šli. Stav - a počítá se s tím, jestli půjdete anebo nepůjdete - to není vaše vůle, to už máte nastaveno ve vašem lidském těle, jestli tam půjdete anebo ne. A pak, kdo se zvolí, to také. To znamená, že i zákony, se kterými dneska nebudete třeba souhlasit a s rozhodnutími, která se činí, jste si naplánovali vy sami. Vy vidíte ten stroj z veliké blízkosti, já ho vidím z veliké dálky, a tak mohu vidět veškerý děj, který přichází, protože už se mnou samozřejmě nehýbe. Ale vy to ještě nemáte.

Žijte si své osudy v klidu a v pohodě, s optimismem, že dnes ještě jsem v pořádku, mám co jíst, mám střechu nad hlavou, a v důvěře, že samozřejmě všechno dobře dopadne, jakože dopadne, ať to dopadne jakkoliv. Tady jde totiž o poučení se, a to se děje. Takže buďte klidní, buďte vyrovnaní, jestliže budete v křeči, budete drtit své okolí, které třeba milujete samozřejmě. To znamená své děti, své partnery, své rodiče, sami sebe, nikam to nevede, je to mnohem horší. Zaměstnejte se nějakým způsobem, neběsněte, naučte se pomáhat jeden druhému, protože to, co vydáváte, to vám bude poskytnuto. Vše děláme sami sobě.

Zdravím tě, Ivanko, už delší dobu mi hlavou koluje dotaz a tak tě chci požádat o odpověď. Můžeme my, jako Duch v tomto těle, vnímat sami sebe jako Já, Boha, ještě dříve, než si doplatíme všechny naše odpory? Vím, říkala jsi, že odsud neodejdeme, dokud nezaplatíme do posledního haléře, ale přesto mi teď často padá do hlavy tahle otázka. Děkuji za odpověď.

Ano, já vám to potřebuju vysvětlit trošičku jinak. Jestliže se blížíte k té pomyslné pokoře, to znamená, ubývá odporů, už reagujete jinak, než jste reagovali dříve, tak vám přichází takzvaná pomoc, protože ta cesta je složitá, cesta je náročná. Já jsem kdysi měla vizi, o té jsem vám vyprávěla, že uprostřed noci se rozsvítilo, já jsem viděla běh mých inkarnací, kdy jsem ze začátku stála pod obrovským smrkem, obrovským stromem. Spodní větve byly prohnuté, obrovské, mnohametrové a byly hodně vysoko nad zemí a já jsem jenom několik životů valila kameny a stavěla jsem je na sebe, abych na ně mohla se vydrápat a vyskočit a padala jsem, aniž bych se dotkla těch spodních větví. Protože mým úkolem bylo dostat se do nebe. Tak jako vy všichni. To znamená vylézt až na ten obrovský strom, který do toho nebe sahal. To je vlastně vaše páteř. Pak jednoho života jsem se dočkala, že jsem skutečně skočila a na tu větev jsem se dostala. Pak byl stříh. Vidím se, jak jsem dolezla po té větvi ke kmeni a další patro větví bylo zase tak strašně vysoko, že mi trvalo velmi, velmi dlouho, než jsem se tam uchytila. A pak zase velmi, velmi dlouho trvalo, než jsem zase vylezla na tu další větev a další patro, ale pak byl stříh, kdy jsem najednou viděla, že už jsem dosáhla na to další patro z té nižší hladiny. A pak dokonce jsem viděla, jak se všechno zrychlovalo. Pak už stačilo, že jsem se dotkla nohou kmene a pod tou nohou mi sama vyrostla větev a pak už jsem jenom kráčela.

To samé máme tady. Jestliže ujdu už nějaký kus cesty a byl bych unavený, vy jako božství si vždycky pomůžete. A pak se tomu člověku může stát, že na pár hodin, pár minut, pár vteřin, zažije stav Boha. Jako něco nepochopitelného, protože vidíte, že jste i dopravní značkou, jste kamenem, jste stromem, cítíte obrovský mír a víte, že všechno se děje správně, i když je to v té hmotě dramatické, protože každý, každá vaše část, má svoji roli. Svůj úkol, který si musí splnit, a svoji roli, kterou se má naučit, aby pomohl nejenom sobě, ale i zahrál i druhým svým bližním, ať v pozitivitě nebo i v negativitě. Vše je přesně dobré tak, jak se hraje, a ta hmotná složka to dělá naprosto sama. Je to program vymyšlený, stanovený vámi při velkém třesku neboli zrození jednotky Boha. Tenhle zážitek pak nezapomenete, ten si podržíte, i když vás ještě čeká mnoho náročných chvil. A tohle stačí. Na zbytek si musíte samozřejmě počkat. Ale mnozí z vás už vidí ten veliký rozdíl, který tady je, od reakcí svých minulých a nynějších.

Milá Ivanko, asi se na vás v této době valí otázky ze všech stran, tak já to jen tak zkouším. Zním váš názor na reiki, nikdy jsem se k tomu pořádně nedostala, i když mi po počátku přišlo hodně hezké a lákavé pomáhat lidem. No a teď po letech nepoužívání se mi asi 14 dní před propuknutím této situace začalo stávat, a pokračuje to úplně samovolně, že najednou ve zcela neočekávaných situacích to začne z těch rukou proudit. Zajímalo by mě, co je to a jestli je to v pořádku. I když u všech situací, kdy nevím, co a jak dál, opakuji, že vše je dobré, a díky tomu se mi daleko snadněji žije. Moc vám za všechno děkuju a jsem opravdu moc ráda, že jsem se k vám a k vašim poznatkům dostala.

Tak... Radko, ignorujte to. Způsobuje to hmotné vědomí, které bude lákat k akcím pod vůlí člověka neboli těla. Léčitelé ve své úrovni si samozřejmě myslí, že pomáhají, ale tak to není. Je to jen průprava k odložení ega, a ještě dosti náročná. Zasněcování druhých lidských těl je od lidí, kteří to dělají, dokonce i černá magie ve vývoji, neboť upravují druhá lidská těla. A po otevření čaker se do těla valí obrovská energie Boha, na které tělo jedince není připraveno vývojem a samo neumí rozhodovat, kdy a jak pomoci a komu. Je to důležitý moment ve vývoji a všichni jedinci jednou odloží a rádi. Nyní ale je doba, kdy planeta prochází křečí hmoty, a tak staré hmotné zápisy se jen, v uvozovkách, probouzejí a lákají. Tedy ignorovat, nepoužívat, nebát se toho, jenom se nepřidat. To naprosto stačí. No a pokud kdysi přece jen proběhly nějaké odpory těla, buď v lítostech nad nemocnými či vysoká snaha zachraňovat svět, mohou být i platby. Ale mohly by už proběhnout v klídku. Klídek, nebát se, jestli něco přijde nebo ne. Poděkovat hmotě za vývoj a poučení nabrané a být vděčná za cokoliv. Ego umírá při souhlasu, oživuje se při jím podvrženém odporu a jeho přijetím za svůj vlastní názor. Držte se, to nic není.

Drahá Ivanko, nejprve tě opět zdravím z Jizerských hor. Před časem jsem tě přestala poslouchat a cítila jsem potřebu více žít a méně poslouchat. Asi po roce jsem ale vyjela i na rezervu a motor se zadrhnul a v ten samý den mi přišel e-mail ze Slunečnice, a tak jsem si zase pokorně dostahovala, co mi uniklo, a mám na dlouho co dělat. Chci tě ale poprosit

o zodpovězení své vlastní, už jen jediné, zato velmi palčivé otázky v některém z tvých dalších audií, pokud tedy bude prostor. Již jsem se na to samé ptala asi tak právě před rokem. Tehdy mi tvá odpověď postačila, jenže život šel dál. A zde je můj stejný, nový dotaz. Jde o utrpení zvířat. Aníž bych o to usilovala nebo o tom jen přemýšlela, dostala se k nám domů fenečka osm let týraná ve slovenské množárně. Samozřejmě zůstala. Ještě nikdy jsem neviděla člověkem tak poškozenou zvířecí duši takto zblízka. Byla to, a ještě bude velmi náročná cesta k léčení nejen pro ni, ale i pro všechny dvounožce u nás doma. Zároveň ale musím potvrdit, že každý sebemenší krůček k její nové důvěře v život a v člověka byl pro nás těžko popsateľným štěstím, obrovským dojetím a vděčností. Pro mě to bylo dosud nepoznané. Všichni naši dosavadní pejsci pocházeli z normálních poměrů, v uvozovkách, a ten pocit štěstí a smysluplnosti takové péče mě přivedl na myšlenku stát se jednou z těch, co se věnují dočasné péči o takto postižené pejsky. Taková dočaska znamená, že si člověk vezme týraného pejska domů poté, co mu byla poskytnuta nutná veterinární péče a zajištěno tělesné přežití. Pak se dočaskář stará o jeho další uzdravování na těle i na duši, učí základní čistotě, poslušnosti, prostě normálnímu životu. Když se pejsek dostane z nejhoršího, je nabídnutý k adopci do nové rodiny a již k trvalému soužití.

Chci ještě podotknout, že jsem chtěla pouze konat smysluplnou činnost, pomáhat pouze v rámci možností svého fyzického těla omezenému počtu zvířecích těl, nic víc. Žádný spasitelský komplex, žádné prožívání lítosti a podobně, prostě jenom konat tělem. Jakmile jsem se ale o to začala konkrétně zajímat, vysypalo se to na mě jako špinavé prádlo. Vždy tak o padesát a více nových případů denně, a to pouze pejsků a pouze v rámci bývalého Československa. V tu chvíli jsem tě v duchu slyšela, jak říkáš, že kdybych to opravdu měla celé zpracované, tak se to na mě takhle nevyvalí anebo to se mnou ani nehne. Jenže to bohužel není tak docela pravda. Nehroučím se, nenávist nevím, co je, lítosti necítím, ale začne mi tlouci srdce, kámen na hrudníku, prostě těžké tělo. A v hlavě podivné racionální otázky jako proč a co já mohu dělat pro zlepšení. Vzápětí si uvědomím, že když chci něco zlepšovat, padám do duality, z čehož vyplývá, že to nedokážu přijmout. V duchu slyším tvoji odpověď, 'ale proč' se ptá vždycky jen ego, já ale moc prosím o konkrétnější rozpravu. Proč takové utrpení, když zvířata nemají vůli, nemají mysl ve smyslu rozumu a nemohou tedy páchat hříchy, vědomě se provinovat proti vesmírnému řádu a zákonům. Pokud platí, že v tomto světě bůh boha požívá, pak jejich těla nemají z čeho mít karmu a neměla by tedy mít ani žádné platby natož tak těžké. Se svými vlastními platbami nemám žádný velký problém a v případě jiných lidí jsem v rámci tvých přednášek pochopila, co mi scházelo. Život přijímám někdy lépe, někdy hůře, občas brblám, v krajním případě se hroučím anebo kroutím jak zahradní

hadice, ale nakonec jsem to zatím vždycky nějak dala. Jen ty, z mého pohledu nevinné zvířecí bytosti, a jejich utrpení se mi znovu vrací jako bumerang. Ivanko, děkuji a přeji ti krásné čekání na jaro. S velkým pozdravem, Mirka.

Tak... Mirečko. Já se vrátím tady kousíček k té jedné myšlence, že když vidíš, že padesát případů denně narůstá, začne ti tlouci srdce, kámen na hrudníku, prostě těžké tělo, a hlavně podivné racionální otázky proč a co já mohu udělat pro zlepšení.

Tak, se dívej. Planeta je síť jednotlivých propojených jedinců, buněk, jednotek, je jedno, jak si to představíte, a každá s každou je spojená, což nevnímáte. Je spojená tak, že se nikdy třeba neuvidí, ale spojeny jsou, jako v jednom jediném lidském těle jsou všechny buňky propojeny svojí přítomností v tom jednom jediném těle. A ony, i když se nikdy neuvidí, tak si pomáhají, protože se vyvíjejí a jedna se dotýká druhé, až se dostanou přes svoji konstrukci k té nejvzdálenější buňce. Tehdy proto, že se vyvíjíte a vaše učební jednotky jsou si podobné, procházíte třídami, musíte zažít veškeré zkušenosti. I vy jste kdysi zažívali utrpení, když jste byli zvířecím tělem a neměli jste ego, protože jste neměli myšlenky, ale byli jste na nižší vývojové úrovni. Takové zvíře, když zažije takovouhle věc, ano, ono se bojí, ale také má v osudu, a má to v osudu, jestli mu bude pomůženo, lidsky myšleno, anebo nepomůženo, protože i ta nepomoc a pomoc jsou součástí pomoci, jelikož božství to vytvořilo a připravilo, což vy samozřejmě nevíte. Tíhu cítíš proto, že i kdybys chtěla, a píšeš, že bez fanatismu a bez snahy záchranářství, což je naprosto správně, tak bys takovou práci nezvládla. Ano, nezvládla. Je to nemožné a pozor, ta síť je tak obrovská, že všude někde rozprostřeně, jako když rozhodíš semínka do trávy, po té planetě jsou podobná zvířátka, aby podobné buňky podobného vývoje, jako máš ty, byly seznámeny s takovou problematikou a mohly se zapojit do starostlivosti o to zvíře, ale v tom případě to zvíře má štěstí, lidsky myšleno. Ono má štěstí, i když se to neděje, protože ten náběh zkušeností si vybralo jako božství. Jestliže začnete uvažovat, že je něco špatně, už máte na sobě tíhu a nemůže vám dojít takováhle věc. I ty jsi stovky kilometrů vzdálená v těle zdánlivě jiném, jiného jména, a ty jako božství pomáháš sama sobě jako božství jinému pejskovi. Tyhle věci jsou nastavené a nevyřešíte je. Nejvíc vyřešíte tím, že jste v klidu. V klidu, a pomáháte tam, kam můžete dosáhnout svojí rukou, svým nápadem, svojí přítomností, to znamená souhlasem.

Takže nepřemýšlej o tom, že oni trpí, oni si to zvolili, zvolili si to proto, že jejich vývojová část zrovna musí prožívat toto období. A je to velmi, velmi důležité a nutné si to prožít. I zvířata v současnosti se mění. Mění se to, je to úplně viditelné, dříve predátoři, tak dnes se spojují, kamarádí, cítí potřebu sblížení se, protože planeta má naprosto jinou vibraci a souzní jinak, a i jejich časoprostorová křivka, byť je v poloze zvířete, se samozřejmě posunula dál. Takže v pozdějším období, až budete vyvinutí jedinci a nebudete mít odpory k ničemu, ani tíhy a bude vás sto procent, což ještě nějakou dobu potrvá, tak budete žít v naprosté harmonii. Uvědom si, že tam byla složka domluvená nějakého lidského jedince, aby poškodila jakoby kvalitu toho života tohohle zvířátka, ale byla tam domluvená i jiná složka, která napравuje vlastně tu důvěru a cítění. Cítění. Každý sám sobě činí, takže ten, který učinil to drama jakoby, které tady přicházelo, sice se zapojil do vyučovacího procesu jako každá jednotlivá jednotka, ale i

sám sobě učinil, což on neví, takže jemu bude činěno také. Nerozebírej myšlenkově proč, jak, kdy. Když to přijmeš ten děj takový, jaký je, budeš vědět všechny odpovědi tak, jak ti je Iva předkládá.

Ahoj Ivanko, prosím, potřebovala bych tvůj náhled, zda tomu dobře rozumím a zda to tak opravdu funguje. Když žena začne pochybovat o své hmotě, těličku, pochybovat, že něco umí a že je chytré, krásné, usměvavé, přitažlivé, prostě nejlepší, také v danou chvíli si může myslet a být, a že si zaslouží to dobré, tak jí do cesty vždycky přijde muž, který je po všech směrech úžasný, také nejlepší v dané chvíli, jak může být, a chová se k ní velmi hezky. Tak ona způsobí to, že se vedle ní začne cítit divně a vlastně pochybovat o tom, co k ní cítí. Respektive najednou jej přestane přitahovat, protože její pochybnosti o sobě muže odrazují. I když je ona o sobě nikdy předtím nic negativního necítila, ani pochybujiícího neřekne nahlas, a nepochybuje o něm, ale o sobě? A i když si to u sebe moc neuvědomuje, že je sama k sobě takto negativně nastavená, protože se tímto způsobem k sobě chová celý život. Jó, léta pravidelné praxe jsou jak železná košile.

Tak... já vám něco vysvětlím. Když budete o sobě pochybovat, to znamená, nebudete se přijímat takoví, jací jste, hmotná složka je jedna jediná a vy jste jediným Duchem. Magií by bylo, když si sama o sobě budu říkat, jsem dobrá, jsem dobrá, jsem dobrá. Ne, jsem taková, jaká jsem. A jestli mě někdo má milovat takovou, jakou jsem, tak ke mně přijde anebo nepřijde. A já budu ráda. Jsou věci, které vy potřebujete přijmout takové, jaké jsou. Jestliže k sobě si budu tahat muže, pomyslného, vysněného, tak je magií namlouvat si, jsem dobrá, jsem dobrá, jsem dobrá, protože ve skutečnosti pochybujete. A hmotná složka vám sice přivede někoho úžasného, který vám pak potvrdí, a dělá to vaše vlastní hmotná složka, jestliže já budu o nějakém těle, včetně těla mého, na planetě přemýšlet, že je horší, tak vám to hmota zahraje. Zahraje vám to buď tím, že se vám nebudou věci dařit, což vám bude dělat vaše hmotná složka, aby vás utvrdila v tom, co jste si vyprodukovala, anebo vám to zahraje druhá hmotná složka toho muže, který přijde. Každý z vás je tvůrcem a neví to. Ve 3 D máte na pomoc k tvoření hmotu v odporech, tam nevidíte, že vlastně odporama si tvoříte další nepříjemné stavy.

A o tom mluvím i v úrovni bílé magie. Meditační části, vemte si, co se teď odehrává. Na planetě je koronavirus. Ale on je na planetě. Já jsem o tom mluvila v Hradci Králové, že vlastně i virus je součástí planety a všechno, co tady je, jsme my. A nedávno jsem vnímala, jak vlastně složka celé planety, která je jakoby síť a vy jste zapojeni vlastně jako jednotlivé buněčky, už jsem o tom teď říkala u té předcházející odpovědi, že vy tvoříte jednu jedinou bytost planety, a teď si vemte, když obrovské skupiny lidí dneska, bílomágovské, někdy i černomágovské, medituji proti koronaviru. V tu chvíli se vytváří na té samé jednotce toho člověka zdroj odporu, to znamená, že on posiluje koronavirus. Je to výraz destrukce, takže posiluje destruktivní děje. To je to plus, mínus, to je neustále dualita. Nejvíc pomáhá člověk v současnosti na planetě, který přijímá v pokoře děj takový, jaký je. U něj se nevyvíjejí síly ani negativní ani pozitivní, ale pozor, božské. Jestliže já se nebudu bát, ale budu konat tělem to, co je nutné, to co mně vlada nařídí,

abych se chovala jak z hygienických pravidel, a budu klidná a vyrovnaná, tak já nejvíc pomáhám planetě. Já souzním ve spolupráci s přítomností celé planety a tím ji posiluju. Buňka, která odporuje meditaci, tak se uzavírá a oslabuje planetární systém. Ale pozor, je tam ještě další vsuvka, abyste to pochopili naprosto celé, uvědomte si, že i tohle je naplánované, že jednotlivá třída bude vyučovaná, takže vždycky, kde někdo opustí třídu, je nahrazen někým podobným a vyšvihne se o stupínek výš, kde zase automaticky kontinuálně doplňuje ty plusy, které tady jako v minulosti mínus, zanechal. Takže vidíte, že se vždycky děje naprostý celek ve své integritě. To je dokonalost sama.

Tak já teď budu pokračovat dál...

Je to tak? Pokud ano, pak stačí si více o sobě myslet, že jsem fajn ženská a že za každé situace bude to tak působit na okolí? Není to magie? Doufám, že je to srozumitelné, co tím myslím.

Jasně, že to je magie. Jsem, jaká jsem. Proč bych si o sobě měla myslet, že jsem dobrá anebo špatná? Vždyť vy víte, že mysl je vám daná k dispozici hmotou, je nahraná. Jestliže je nahraná, je ovládajícím prvkem hmotného světa. Až za myslí je vaše svobodné a volné rozhodování, protože i tehdy vlastně, když už máte všechny zkušenosti a víte, jak to pracuje, jenom budete vnímat niterně, že určité věci neuděláte za žádnou cenu, protože je děláte sami sobě, celku, a v minulosti jste zažili, že vás bolelo, když jste je minule samozřejmě prožili s někým jiným.

Proč vlastně člověk o sobě pochybuje?

No, pochybuje hmota těla. Bůh o sobě nepochybuje. Vy potřebujete překonat ty myšlenky, které vás k těm pochybnostem vedou. Jsem taková, jaká jsem. Vysvětlovala jsem vám a vyprávěla jsem vám, že mí rodiče byli v práci oba dva velmi dokonalí, takže já jsem nedostala ten dar dělat tu práci, to tělo neumělo dělat tu práci jako ti rodiče. Dneska už to mám, samozřejmě, už jsem k tomu prolezla. Bylo to proto, že já jsem o sobě věděla, že dělám věci naplno, tak jak mi to tělo dovolí, ale nevypadalo to tak. Bylo to hezké, bylo to dobré, ale nebylo to excelentní, tak jak to měli ti rodiče. A oni tam pociťovali zklamání, já jsem to cítila. Kdybych byla dítě 3 D, tak si vyprojektuju, že já jsem špatná. Ale já jsem věděla, že kapacita mého těla je přesně taková, jaká má být, a že ji nemohu přesáhnout svojí vůlí, naopak, tím bych ještě posílila destrukci. Takže jsem věděla, že to je pro ty druhé, pro ty rodiče. Oni se potřebovali naučit respektovat, že jejich dítě zkrátka neumí tak dokonalé věci jako oni. A to se samozřejmě později změnilo. Ano, vy jste souhrn veškerých buněk, takže kdyby uměli všichni všechno dokonale, tak nikdo nebude dělat práci podřadnějšího charakteru. A já dnes ráda vezmu koště a půjdu jenom zamést. A i kdybych to měla dělat jako pracovník, tak to budu dělat ráda, když to bude zapotřebí. Pochybnosti vám samozřejmě vkládají myšlenky do hlavy a tím už jede samozřejmě celé učení.

K čemu je to dobré?

Ted' jsme si to řekli. Je to dobré k vývoji všech jedinců. Vy se potřebujete naučit o sobě nepřemýšlet, že jste špatní, abyste věděli, že ani druzí špatní nejsou. Vy chápete, že nemůžete věci dělat tak, jak byste si je představovali, a přesto kritizujete někdy druhá lidská těla. A je jedno, jestli jsou z hladiny černé magie nebo bílé magie, oni jsou všichni dokonalí takoví, jací jsou. Neposuzujte. Vy nemáte ani kritizovat, ani posuzovat čin druhého lidského těla. Ani situace, které se odehrávají. A podívejte se, kam všude ukazujete svým pomyslným prstíčkem.

Proč je tak těžké se láskyplně přijímat?

Protože ještě vidíte věci dobré a zlé na druhých lidských tělech a vy jste ta druhá lidská těla. Vy jste vědomí v těchto tělech přikryté jednou jedinou hmotou. A odpory vašeho těla, které tam jsou, jsou fyzikální vlastností hmotné složky, která automaticky ty odpory vysílá proto, abyste si připadali jako oddělený jedinec. Dokonce jenom jako hmotná složka. A nevnímali jste v zapomnění, kým jste. Tedy vědomím, bydlícím ve svém těle a ve všech ostatních tělech. Vždycky je tady přítomen celý stoprocentní kompletní Bůh.

Kde je hranice mezi sebezřetím a sobectvím?

Sobectví je právě tahleta oddělenost, že pochybuju o svém těle a o všech ostatních a je tam zapasovaná ta kritika, a sebezřetí je, jsem takový, jaký jsem. Jestliže nemám na vysokou školu, budu studovat jenom střední školu. Protože za tou střední školou je obor, který mám dělat a který budu dělat rád a budu ho dělat dobře, bude mě to uspokojovat. Jestliže toužím po vyšších metách, bude to boj a boj mnohdy neúspěšný. Radši budu dobrým zedníkem než špatným atomovým fyzikem. To mě nebude činit šťastnou, budu nešťastná. Radši budu se dívat na své výtvořky a na spokojenost mých zákazníků nebo přátel, když jim něco postavím.

Přijde mi, že u druhých mi to jde, nebo že je to jen falešná představa, že je přijímám? A když to neumím vůči sobě, tak to nebudu umět ani vůči druhým?

Ano, v tom je souvislost. Pamatujte si, když budete umět u druhých lidí cokoliv, u jednoho jediného to nepřijmete, a je jedno, jestli u sebe nebo u nějakého druhého lidského těla, tak to ještě umíte, ještě to děláte. Ještě umím kritizovat, ještě umím mít vztahovku. Je jedno, jestli je za tou jedničkou šest nul bytostí anebo jedna. To vůbec nerozhoduje.

Ahoj Ivanko, můžeš, prosím, znovu objasnit situace, když si člověk otevře moc čakry a vše se teda vrací Bohu zpět? V jakých situacích to může nastat a jak to poznáme? Blok je jasnější, to je energie zauzlovaná, něco pro nás může až fyzicky tlačit a tížit, jak je tomu u otevřené čakry?

Je to přehnaná věc, já jsem třeba vysvětlovala, že u první čakry, tam kde je dobro a zlo rozdělené, tam vlastně máte jít zlatou střední cestou. Samozřejmě u každé čakry se musí jít zlatou střední cestou, nic se nesmí přehnat, protože zlatá střední cesta vám

zprostředkuje právě přesně přirozený stav čakr. Jestliže na první čakře budu dělat tenhleten výkyv, kdy se víc otevře, tak nebudu světu platná. Já se budu jenom radovat, budu chodit hrát hry, budu sportovat, ale doma neumeju nádobí, nepomůžu druhému, budu mít nepořádek, nezametu chodník, zkrátka nebudu tady k ničemu v tom smyslu služby planetě. Ti lidé, kteří budou ještě dělat třeba věci, teď mě nenapadá nějaký příklad, jo třeba, třeba... Moje maminka měla strašně ráda kytičky. Dřív, samozřejmě, tohle je stav, ze kterého se potom dostala naším společným soužitím, ale dřív zkrátka ty kytky pěstovala proto, aby všichni valili oči, jaký ona má kytky. Byla tam jako pýcha ještě v těch raných stádiích. Přitom správný postoj je, že já ty květiny budu pěstovat pro všechny oči, které je kdy uvidí. A nebude to základna pro moji pýchu, že mám něco lepšího a hezčího. A to je ono. Tam je ještě schovaný egoismus. Vidíte, má to hodně stupňů prožitku, jo. Chtít mít něco lepšího než druzí, je egoismus obrovský, protože si tu zásluhu a práci přivlastňuji, a vy se učíte být chudí v duchu, nepřivlastnit si děj, který tady je. Teprve tehdy se na všechno díváte s odstupem a jste nestranní a budete rozumět druhému lidskému tělu a jedinci.

A tohle má samozřejmě každá čakra. A když se čakra sevře odporem samozřejmě, tak božství nemůže vstupovat do vašeho těla. To znamená vy, vy jste to božství. Tělo se sevře a nepustí vás. A zase když děláte tyhle věci a nejste platní, vy se máte tady naučit pracovat pro planetu, jako pro svoji jednotku Boha. Je to vaše matka. Matka, která vás zplodila. A tahle matka vás samozřejmě miluje, ale také potřebuje péči. Péči takovou láskyplnou, která by vlastně vám zprostředkovala nádherný život tady. Zatím se to neděje, protože lidé planetu devastují.

Přílišná sebekontrola, co je příčinou? Mám nutkání neustále uklízet, něco přerovnávat a měnit. Každou blbou lžičku musím hned umýt a nemůžu odejít z domova, když není uklizeno. Jak to zmírnit? Když bych měla nechat věci tam, kde jsem je odložila, zmocní se mě nervozita a pocit, že něco není v pořádku.

Víte, někde v minulosti jste si buď připadali špatní, že vám někdo předhodil, třeba buď někdo z rodičů nebo někdo z okolí, že nejste dost čistotní, anebo jste viděli vy někoho takového a zkritizovali jste ho. Musíte si prožít vlastně to, že to ten člověk dělat musí. Učíte se vzájemnosti, nekritiky, neposuzování. To, co dělají druhá lidská těla, a berete to tak, jak to je, a to je správný postoj, smíte jen poradit, ale ne negativně zaútočit, nezapomeňte, že ego je záležitostí útoku negativní emoce, to znamená odmítající emoce, že se něco tak děje situačně anebo hmotně. Abyste pochopili druhého člověka, musíte zažít sami sebe. Takže tam někde hledejte v minulosti, kdy to bylo, a poděkujte za to, že jste to směli pochopit. Tehdy se to začne uvolňovat. Zasmějte se tomu. Jednoho dne dokážete říct svému tělu, ne, ne, dneska to tady zůstane ležet, já to uklidím, až se vrátím z procházky, protože dnes je krásný den. Nikdo tam na to nebude koukat, byt bude zavřený, i když bude lžička ležet třeba i na zemi. To si člověk musí vyzkoušet, ale důležitý je pochopit, proč to je.

Dále se mi děje, že se moje chování mění podle toho, jak mě druzí vidí. Jako bych to nebyla já, ale vždy se měnila podle člověka a jeho očekávání.

S každým hraji jinou roli, i sama se sebou? Nebo se v přítomnosti druhého začnu chovat úplně jinak a nejde to změnit. Připodobnila bych to k tomu, že se chci usmát a místo toho udělám škleb, jako když jím citrón.

Jasně, ano, nikdy nejste odděleni. Žijete v jednotě planety. A jednota planety je neuvěřitelná věc. Když se budu hóóódně snažit před někým, víc než u druhých, tak to zrovna poseru. Protože je tam nápor. Toho člověka, před tím chci vypadat líp, tak se mi to samozřejmě nepovede, musíte mít všechno v jednotě, všichni jsme stejní, nikdo není lepší a nikdo není horší, nikoho si nemáte vážit víc a nikoho míň. Vše je stejnost Ducha. To, co dělá hmotná složka, je zapotřebí pro všechny ostatní i pro vás ve smyslu vyučování a vývoje. To znamená, že když já samozřejmě nejsem srovnaná, nemám všechno v jednotě, tak budu dělat ty věci a budu je hrát nejenom pro sebe, ale i pro to druhé vědomí v tom lidském těle. Nezapomeňte, že to vědomí je taky vaše v tom druhém lidském těle, takže vy sami sobě činíte. Vyučujeme celého boha jako vědomí v průchodu hmotnou složkou.

Práce. Jak přistupovat k situaci, když zjistím, že já jsem pro druhé oříškem, osobou, která je neskutečně štve. Například to, že nic nedělám. Jsem v práci, kdy není jednoznačně definovaná práce a nejtipnější je, že nikdo ani neví přesně, co bychom měli dělat... „To bych chtěla vidět tvou práci,“ poznamenává s úsměvem Ivanka... Výplatu dostávám, nezlobím se, vyjdu s ní tak akorát, ale jde to. Učí mě to skromnosti.... „Výborně,“ říká Iva... Jen se občas objeví pochybnost, zda jsem takto přínosem pro celek, když si akorát válím šunky na židli v práci a koukám do blba do monitoru. Přijde mi, že k tomu odpor nemám, proč také, jen je to více vyčerpávající. Nejsem v tom sama. Ostatní dvě kolegyně to mají stejně. O práci jsme si říkaly, o změně jsme se také bavily s nadřízenými, ale nic se neděje. Občas něco malého dostaneme, ale přijde mi, že nám dávají práci jen pro oko. Výsledky naší práce se pak totiž, v uvozovkách, zahodí a nic se s nimi neděje. Kolegyně na to rezignovala a řekla, že bude dělat to, co jí někdo zadá a k něčemu to bude, že už nebude v ničem sama aktivní. S nějakými změnami jsme přišly i za vedením, ale jako by nás nikdo neslyšel a nic se nedělo. Znamená to, že máme již práci opustit a jít jinam? Hledám si tedy jinou práci, ale zatím mě všude odmítají. Co mi to, prosím tě, má říct, co se na tom mám naučit či k čemu je to dobré, kromě výplaty? Přijde mi, že jen k lenosti. Nestěžuji si, jen nevím, co vlastně mám dělat za práci, ať už tady či jinde. Ještě mě napadá, jestli to nemůže být, že když tam zůstávám, tak že jsem jak parazit, který parazituje na tom, že nikdy nevím, co bych měla dělat.

Tak pozor, vy se vždycky máte při pohledu na cokoliv zeptat, k čemu je to dobré. Jestliže budu ještě egoista, tak mi sice bude stačit málo peněz, ale bude mi vyhovovat, že nedělám nic. Ale pozor, zjistily jste, jak hodně dlouho, těžko se vleče čas, když osm hodin, nebo osm a půl hodiny nebo dvanáct hodin, nevím, jak máte dlouhý směny, sedíte a čučíte do monitoru, dloubete se v nose? Za sebou nemáte nic. Každá buňka, a dnes jsem o tom si psala s někým na fejsbuku, je jednotkou celistvosti těla. Jestliže

pracuju na zahradě, a já musím pracovat, protože tu planetu miluju, tak při té práci mi do hlavy chodí ty nejkrásnější myšlenky, v uvozovkách, nápady i ideje a pohledy, které tady mám. A víte proč? Protože Duch v té chvíli, když já jenom pracuju s radostí, ať na zahradě nebo pro vás, když přijдете, cokoliv udělám ráda, tak Duch otec miluje matku, matku planetu, která mu umožňuje prožívat zjevnej svět. Je to vaše základna, na které stojíte, máte hmotné tělo. Ale to hmotné tělo se zase má starat o tu planetu. To znamená, že při té krásné práci mi chodí ty nejlepší nápady. Co jak kdy udělat, kam zavolat, co zařídit, co říct. Dostávám to jako odměnu za to, že miluji matku, protože otec matku miluje. Díky ní prožíváme životy, prožitky, zážitky, a to je ono. Bůh sám sebe ošetřuje.

Jestliže ale vy nezažijete to štěstí z té práce a upřednostníte jen tu sice malou, ale klidnou dobu, že takhle pracujete, a lehce pracujete a vlastně nic neděláte, tak se vlastně zašíváte a uvědomte si, že máte zjistit, že to není štěstí. To není štěstí. Ti, co tam zůstávají, prokážou určitý druh egoismu, protože i taková místa musí být, abyste prokázali, jestli se sami dokážete odpoutat. Takže jestli budu považovat tuhle situaci za špatnou, jste v pytlí. Nedostanete se ven. Ale ona je dobrá. Tahle situace k prožitku je strašně dobrá proto, abyste pochopili, že takhle žít nechcete. Teprve tohleto zplusování zážitku vám pomůže k tomu, že tu práci někde najdete, na tohle se čeká.

Dluhy. Někde jsi říkala, že lidské tělo je jako vesmír a že když pochopíme fungování lidského těla, pochopíme vše ve vesmíru. Zajímalo by mě, co znamená v lidském těle žít na dluh. Například hypotéka nebo půjčka. Půjčku si na něco, co nyní nemám, a když tělo je celek, odkud to tedy mohu vzít? Pokud na to nemám, tak bych si to neměla pořizovat, je to tak? Je to egoismus? Když se snažím připodobnit v těle, pak to znamená, že tělu něco slibuji, že mu dodám časem, ale teď to tam chybí, ale odkud to nyní беру?

Dívejte se, jestliže na něco nemám, tak si to nekoupím, to je logické, radši si na to našetřím. Ale v lidském životě jsou i takové stavy, kdy vy potřebujete zažít, že něco skutečně potřebujete k životu. Dejme tomu mladá rodina potřebuje mít byt. Většinou se dějí kolem toho ještě další vyučovací procesy, dejme tomu, napřed jim je umožněno, aby žili třeba s jedněmi rodiči, kde to třeba nefunguje, prožijou si tam stavy, kdy se mezi sebou vytvoří určité napětí, nebo dvě ženy v rodině si chtějí hospodařit samy, jedna druhý do toho mluví a už je nějaká válka niterná, naučíte se spoustu věcí přijímat tak, jak je. A po tu dobu, co je nastaveno, vás to vyhodí. Anebo se skutečně rozhodnete k tomu, že si tu hypotéku nějakou vezmete. Ve skutečnosti neexistuje dluh. Všechno se děje v jednotě, což vy nedokážete vnímat. Učíte se vždycky s každým okamžikem, takže samo tělo si podvrhuje všechny zkoušky, které jsou nastaveny. To, co ale uděláte světu, dělá samozřejmě tělo vám, ale pozor, v emocionálních prožitcích. A hlavně samozřejmě, když je to egoismus, tak v negativních prožitcích. Jestliže já si vezmu dluh a jsem rozladěná z toho, že mám dluh, i když byl zapotřebí, třeba dejme tomu to bydlení, tak vaše tělo je rozladěné a prožívá to. Ten dluh je v prožitku. A to už vás zatěžuje. Ne, já se mám radovat. Nebudu si dělat starosti, jestli mít práci budu nebo nebudu. Když už jsem se jednou rozhodla, že to tak bude, tak si mohu udělat, a to vás

napadne jedině tehdy, když jste v klidu, udělat takzvané pojistky. Dejme tomu pojistku... proti nesplácení, třeba dva tři měsíce nemůžete mít peníze, tak jste pojištěni na to. Ano, něco si připlatím ještě k tomu navíc, abych věděla, že mám nějakou jistotu. Jsou různé jiné varianty, vemte si teď při tom koronavirusu sám stát vám pomáhá. Ti, co nevidí tu pomoc toho, co se teď děje, tak jsou vedle jak ta jedle. Bylo teď vymyšleno spoustu věcí, které lidem opravdu pomáhají včetně daní z nemovitostí, jejich odpisu, včetně odpisů daní v tomto roce, které jsou za minulý rok, spoustu věcí je ulehčených a pomohlo to lidem vlastně v tom přežití tady toho stavu té jakoby chátrající ekonomiky. Takže se dějí dobré věci. Je zapotřebí je ale samozřejmě vidět. Takže ty dluhy, které by vás tady potom tížily, vám zatěžují tělo, což je vlastně dopad na to tělo dlužící, takže jednotlivé buňky by to samozřejmě nezvládaly. Ale to už je součástí vašeho vyučovacího programu. Jinak spoustu věcí si na tom taky vyzkoušíte, když si odřeknete nějakou věc, že ji mít nemusím, tak ji samozřejmě budete mít k dispozici. To si ale musíte vyzkoušet.

Co s rodiči, kteří jsou v důchodu, nedbají o sebe, jsou obézní a hrají oba dva celý den počítačové hry? Zkoušela jsem alespoň mámu motivovat k tomu, aby využívala různé akce pro seniory, které jsou zdarma, že bude v kolektivu, nebo že by mohla zkusit univerzitu třetího věku. Nezájem. Oba rodiče spolu celý život špatně komunikují. Tím že nyní hrají hry u počítače, tak se jejich komunikační problém zvětšuje a nelepší se. Přestáváme jim se sestrou rozumět, jako bychom se s nimi mýjeli. Jde jim vůbec nějak poradit a pomoci?

Zřejmě asi ne. Já nevím samozřejmě, jak jsou staří, ale vemte si. Ten, kdo měl problém komunikační celý život a byl hodně negativní samozřejmě a také ještě k tomu, když si nerozumí mezi sebou a možná i se světem, tak těm lidem, kteří prožívají při těch stavech nekomunikace nepříjemné pocity, tak je to vlastně jako droga, když je něco baví. A podle síly toho odporu, který se tam projevuje, tak ten vás přitáhne k té pohodě a klidu v té chvíli, kterou prožívá, že vy s tím nehnete. Tam se s tím budete asi muset smířit. Vy jste směli poradit, směli jste jim navrhnout nějaká řešení, možná zkuste ještě je vzít třeba občas na výlet, nebo jednoho nebo druhého, měli by také samozřejmě mít nějaké povinnosti v domácnosti, ale jinak s tím nic neuděláte. Tito lidé zjevně tak asi budou muset dožít, možná s nějakým pochopením. Nezapomeňte, že vždycky člověk musí dolézt na dno, aby když opouští své tělo si řekl, takhle ne, takhle jsem ten čas využít nechtěl, i když víte moc dobře, že to muselo tak proběhnout, aby k tomu pochopení došlo, takže ve skutečnosti chtěl. Ano, záměr Boha je: chci si to prožít, abych se z toho poučil.

Vztahy. Když jsem sama a přijde mi do života člověk, který mě přitahuje a zároveň vidím jeho kladné a záporné vlastnosti a řeknu si pro sebe: OK, přišel jsi mi do cesty, беру tě, ať jsi jakýkoliv. I když už teď vím, co mě na tobě bude štvát, tak si jdu pro nějakou zkušenost s tebou, tak ať to mám rychle vyřízené a pak si už budeme spolu jenom užívat jen to krásné a sluncem zalité, a chci jít do vztahu, tak druhý zpočátku řekne taky ano,

ale téměř vzápětí jako kdyby se lekl a uvede několik důvodů, že to nejde. Doslova mi zmizí před očima a já nevěřičně koukám, co se vlastně odehrálo. Znamená to, že když přijmu druhého se všemi jeho negativitami, tak nemusí ke vztahu vůbec dojít a rovnou odejde bez toho, aniž bychom spolu ještě něco prožili či zažili? Pokud ano, pak je možné vůbec s někým ve vztahu být?

Ivanky smích... Tak ano, je to samozřejmě pro vás tak i tak, obojí je pravda podle toho, v jakém stupni vývoje jste. Jestliže někoho potkám a jeden den je nám nádherně a vypadá to, že souzníme, pak se třeba za dva dni objeví něco, s čím já nesouhlasím, to ještě neznamená, že toho člověka samozřejmě jakoby odeženu. Domlouvat svému tělu, že no jo, tak jo, dobrý. Mě to sice štve, ale já se snažím to samozřejmě jakoby přijmout, ne, vše je dobré. Ten člověk je dobrý takový, jaký je kompletně. A buď ho budu chtít, rozhodnu se, že ho budu chtít, anebo ho chtít nebudu. To je podstatné. To je podstatné, to je takový to ani ryba ani rak, jo, do tohohle toho nezajděte. Já si to ráda s tím člověkem užiju, ale pak když samozřejmě odejde, tak zase můžete využít k čemu je to dobré, že ten člověk odešel s těmi špatnými jakoby věcmi, které vás už samozřejmě nerozčilovaly. Takže nešťouřejte do toho, žijte, pamatujte si, nemůžete pochopit všechny věci, jak se dějí. Vy je máte brát takový, jaký jsou. A jestli vám v tom bude vadit ta situace nebo budete odmítat tu situaci, že vám někdo přijde a pak vám... chcete to vymyslet konstruktivně, tak si šijete na sebe krabici vězení, která vás nepustí. Furt budete hledat, 'proč'? A 'proč' se vždycky ptá ego. Je to tak, jak to je. Žiju. To je všechno, co vlastně ten život tady přináší.

Zdraví. Plísňe, konkrétně kvasinky. Jaká je to čakra? Třetí? O jakém tématu to je?

Plísňe a kvasinky. Plísňe a kvasinky jsou záležitostí hmotného těla, základna je první čakra samozřejmě a pozor, tam je to na chemii těla. Když ten člověk bude pesimista, tak... první čakra je, řeknu to takhle, první čakra, to víte, že má vlastně přídatnou žlázu s vnitřní sekrecí a tahleta žláza s vnitřní sekrecí je hypofýza. Tady vidíte, že to je první čakra, ale k ní přidaná je hlava. Už lidé objevili a už je i mnoho knih o tom napsaných, že střevo a hlava, z legrace prdel a hlava, jsou spojené. Ano. Na základní čakře je dobro, zlo, to znamená, buď jsem šťastný a spokojený a moje hypofýza v hlavě vidí svět optimisticky, vydává vám endorfin a jiné plusové hormony, které mění absolutně váš pohled na svět. Tam to tělo je v pohodě, všechno vyřeší, střevo je v pořádku. Pozor, ale týká se to celého těla. Ještě i budete jíst věci jako negativní jiný, než budete jíst jako optimisti jiný, a tělo je vstřebá jinak anebo je vyhodí jinak, když budete v pozici plusu a mínusu. Protože všechno, co přijmete, se vám objeví v těle, což vy samozřejmě nevíte, tohleto je proces jednoty, který tady vždycky byl.

A teď pozor, jestliže já budu pesimista a také to záleží na stáří těla samozřejmě, tak budete jíst v pesimismu hlavně cukry, mouky, těžký věci. V těle jsou samozřejmě potom vytvářeny kvasinky, tělo začne mít jiné pH a to už se projevuje na těchto věcech. Takže optimismus, všechno v pohodě, omezit cukry, protože cukrama se samozřejmě živí jednotky, které zprostředkovávají vznik kvasinek, a pak už to jede. Jednou za rok si

vybrat třeba kapičky, které třeba dělá pan Hádek, ti mají perfektní kapky, které jsou proti plísním. Je to na bázi tymiánu, který je hodně, ale hodně silný. Ještě je zapotřebí si k tomu koupit takové ty dutinky, jako když máte tetracyklin, tak rozděláte tu tobolku a do půlky si nakapete tak tři, čtyři kapičky, zavřete to, protože pro polovinu těla, která dosáhne až k žaludku od úst, stačí do úst tři kapky, je to hodně silné, ale pro polovinu těla od žaludku směrem dolů do nohou musíte už do toho žaludku vložit vlastně tu kapsličku s těma třema kapkama, aby se rozpustila v žaludku, a to tělo si absorbovalo věci ještě i až do nohou. A samozřejmě upravit trošku stravu. Ale hlavně si hlídat spokojenost a optimismus.

Bolesti hlavy. Chápu, že bolesti hlavy mohou být z obav či z vyhlížení do budoucnosti, ale může to být ještě něco jiného?

Ano, hodně, hodně negativní myšlení o svém okolí. A také, tělo si pamatuje zápisy obrovského odporu v minulosti, když se vám něco nelíbilo a pamatuje si prostředí, v jakém se to odehrálo. Třeba dejme tomu, tři hodiny odpoledne, prší a dozvíte se nějakou katastrofální zprávu. A tak tehdy ta bolest hlavy může přicházet, i když se neobjeví katastrofální zpráva, ale tři hodiny odpoledne, dejme tomu ještě byla neděle a začne pršet a vy už si nepamatujete, co tenkrát bylo, že to tak bylo, ale tělo si pamatuje součet těchhle všech situačních jevů, kdy spustí očekávání do budoucnosti té katastrofální zprávy, ale už to nechcete. Vidíte, proto je důležité brát celý život tady a teď, tak jak leží a běží, abyste nic už potom nevyhlíželi negativního, ono pak už nic negativního nepřijde. To si teda pište.

Ivanko, mohu se zeptat, pro nás, co zatím neumíme žít bez odporů, když nějaký ten odpor proběhne třeba v podobě nepříjemného pocitu, takové třeba pálení na třetí čakře, tak si ho prostě nevšímat? Zdá se mi, že pak tam ten pocit, odpor, zůstane, když si to už neuvědomujeme, ale znovu ho cítíme, když si vybavíme tu danou situaci.

To vám dělá tělo, že to nechce, něco nechce. Všimli jste si, že když třeba budete procházet do nějaké obtížnější situace, tak najednou cítíte tlak na těle. Je dobré si toho všimnout a tělu říct, nic se neděje, já souhlasím. Ten tlak přestane. Ale samozřejmě málokdo si to umí v té konkrétní situaci a v tom konkrétním čase uvědomit a zareagovat. Je to tak, jak to je, tečka. Smírím se s tím. Smíření je pokora, na to nezapomeňte.

Ano, různě budete mít zvláštní pocity. Hodně to také dělá srdeční čakra, že vám nabízí lítosti, nabízí vám různé varianty. Později zažijete dokonce i to, že třeba nebudete cítit žádnou lítost ve skutečnosti, ale tělo začne plakat. Tam se podivujete, pozor, tam zase čeká a háže vás do zkoušky s jinou čakrou, jestli si budete vyčítat, že jste brečeli, když už ty informace máte, co je odpor. Ale to není vaše. Jen si pobřeč, tělíčko. Ty pláčeš, ne já. A jste z toho venku.

Co když, pokud na to mám zrovna čas, u toho pocitu zůstanu, nechám ho naplno se projevit, vnímám ho a uvědomuji si, že je to odpor mého těla, a

že mi nepatří, zavřu u toho oči, zhluboka dýchám a říkám si, ano, přijímám, přijímám, třeba několik minut, tohle už je meditace? Děkuji moc za případnou odpověď a zdravím.

Pamatujte si, meditace ve skutečnosti je váš spokojený život, to je nejlepší meditace. Žijete v meditaci a v pohodě neboli ve stavu Boha. Lidé, kteří meditují, vztahují ruce k Bohu, aby konečně přišel a nechtějí a odmítají to, co se děje, proto usedají k meditaci. A přitom v meditaci budete žít od rána do večera, když každý den budete rádi dělat to, co děláte. Takže když chci zrušit nějaký nepříjemný pocit v těle, on není váš. On není váš, ono není co zrušit, chápete to? Lidé mi kolikrát píší, že třeba když jim přijde nějaká jakoby špatná myšlenka, tak jsou ale z ní špatný, protože ji tam vůbec mají. Ono to dělá tělo samo a tím tělem nejste, jste vědomí. Tady je jenom nabídka, jako když vám nabídnu bonbon, a když ten bonbon tam je nabídnutej, ještě není váš, až když ho sežerete. Ale když řeknu, děkuju, nechci, ten bonbon si nesním, nemám na něj chuť, tak tu ruku zavřu a dám ji pryč. A není to vaše. Je to naprosto stejný.

Píši nejen za sebe, ale i za velkou partu lidí, kteří prožívají podobné pocity. Jedná se o pocity takzvané depersonalizace a derealizace. Konkrétně jde o to, že nonstop prožívám především tyto pocity. Že se tělo hýbe samo, v podstatě jen koukám, jak chodím, jak hýbu rukama, jak mluvím, mám pocit, že mám prázdnou hlavu a nechápu, kde se ta slova berou. Jak teď píšu tuhle zprávu, mám pocit, že to tělo dělá samo a já na to jen koukám. Jsem jakýsi naprogramovaný robůtek? Mé vědomí zde jakoby není, pouze tělo koná, vykonává vše podle programu.

Pozor, vědomí tam vždycky musí být, vy jste vědomí. Jestliže vám tělo nalhává, že tam nejste a jste z toho vyděšení, co se děje, tak jste v pytli, protože se budete bát. Vědomí tam vždycky je a je to to, co pozoruje vlastně to tělo. Tělo samo o sobě by samo sebe pozorovat nemohlo. Je to vaše loď, na které plavete. Takže pozor, ano, tělo mi koná, jsem šťastná, pracuji pro planetu neboli pro nosič, abych mohla prožívat děje tak, jak jsou, jinak bych byla sice vědomím Boha, ale sama sebe bych si jako jednotka vůbec neuvědomovala. Bůh by o sobě sám nevěděl, že existuje, kdyby vědomí nemělo nosič.

Pocit nereálna, jako bych byla a vše vnímala jako ve snu, nemožnost se soustředit a s větší námahou chápu, co mi lidé říkají.

Pozor, vám se začnou ztrácet samozřejmě myšlenky, protože Bůh myšlenky nemá. Myšlenky jsou v hmotné složce na to, abyste se nevykličkovali a neunikli nějaké zkoušce, takže program průchodu hmotou je naprosto dokonalý a vaše rozhodnutí jít doleva nebo doprava je dopředu naprogramované ve vašem těle a vy si jenom myslíte, že jste se rozhodli. Tohleto je stav celku. To znamená, že později, když odpadnou odpory, jakékoliv odpory, od strachů, nespokojenosti, pesimismů, vztahovek, zlostí, nerespektování, lítostí, nenávistí, kritiky a posuzování a všech podskupin, které tam k tomu ještě patří, pocitů, tak když tyhleto odpadnou, tak budete vědět, co udělat. Ale to nebude na myšlenkové bázi. Zkrátka vám to spadne do hlavy a pozor, je to vaše část úkolu jednoty neboli Ducha celého. Takže se nebojte, budete konat a Bůh koná vždycky

v jednotě, to znamená, že vždycky každá jeho část, každé jeho jakoby to lidské tělíčko, ta buněčka bude dělat přesně to, co bude potřebovat v souhře a v sounáležitosti.

Pokračuju dál...

Pocit nereálna, jako bych byla a vše vnímala jako ve snu, nemožnost se soustředit, s větší námahou chápu, co mi lidé říkají. Pohled do zrcadla, i když vím, že jsem to já, je také zvláštní, to samé můj hlas. Vše mi prostě připadá, jako by to ke mně nepatřilo a i přesto, že je vše stejné. Pohled na mou osobu je jako bych si neustále říkala, nemůžu se dostat do těla, i když v něm nejspíš jsem, když tady ještě běhám. Přesně si pamatuji, jaké to je vnímat sebe samu v těle, jenže to nemohu prožít.

Ano, protože dnes se mění stav planety, jste tady už velice dlouhou časoprostorovou křivku. A pozor, tady se bude i dít dvojitý proces, jednak se děje, jak ta planeta letí, tady jiný proces pro ty, kteří už patří do 5 D a mají plnohodnotnou a dlouhou časoprostorovou křivku a ví to. Oni se nebudou bát těchto věcí, projdou. Ale pak tady jsou lidé, kteří ještě odpory obrovské mají a nepřijetí toho, co se na planetě děje. Jedním z nejsilnějších emocionálních negativních stavů je strach a tím, že ten strach nebudou umět zastavit, tak to přivádí právě tyto stavy toho prožitku jakoby depersonalizace, říkám jakoby, protože vy jste celá persona unity, to znamená jednoty. Tak vás přivedou do stavu až pocitově zdravotně závadného, různých schizofrenických stavů a věcí, které vás stáhnou v té křeči hmoty zpět do 3 D světa, protože ještě čekáte na několik zkušeností, které nebyly dopsány a samozřejmě si klasicky dožijete nabraný osud, který tady máte mít, a ještě se v té 3 D budete nějaký čas pohybovat.

Chtěla bych se zeptat, zda se jedná o platbu spojenou se kterou čakrou nebo jde o pouhou změnu vědomí z nějakého důvodu? Je to vlastně sranda, protože tu nejsem, ale tělo mě tu stále kotví, naštěstí, jinak bych už dávno vyběhla někam pryč. Mám pocit, že by stačilo se jen pustit a už bych letěla. Nikdy jsem například nemohla meditovat, těžko se mi vracelo zpět.

No, to je vidět, že se... Nesledujte to. Je to tak, jak to je, nerozebírejte to, buďte v klidu, prožívejte věci tak, jak se odehrávají. Když to nebudete chtít, což vám podsunuje tělo, tak budete patřit vlastně jakoby do 3 D stavu a bude toho tělo využívat a bude vám tyto věci házet. Pokaždě si řeknete: tak jo, když to tak mám, tak to přijímám a naučím se tak žít, naučím se tak vnímat svět a pak to lehce se vlastně znova nastartuje, protože teď se vypínají jednotlivé poloviny hemisfér, pravá a levá a součástí toho je samozřejmě i jiný pohled na svět. Později se naučíte využívat i rozumovou část, ale pozor, musí být doplněna srdcem. Srdcem. Už jsem o tom nedávno mluvila na fejsbuku s někým, protože máme tady inteligentní kvocient a emocionální kvocient, to už jsem dávno vysvětlovala. Intelligence je pro jednotlivý život, je to součástí role podle toho, co tady mám vymyslet anebo naopak nevymyslet, je to pro vývoj společnosti, pro všechny samozřejmě a v osudu to ten jedinec má. Ale pak je to emocionální kvocient, který nemá absolutně nic společného s inteligencí a čím je delší časoprostorová křivka, tím jste

moudřejší a moudřejší. Už nepotřebujete tu inteligenci a dívejte se, může tady být člověk s několika vysokýma školama, ale jako moudrost nebude mít žádnou. Bude se vztekat, bude zuřit, bude se povyšovat, práci si přivlastňovat, bojovat za výhody, které tady vymyslel, a to ještě není ono. Takže rovnováha celé dlouhé řady časoprostorové křivky, kde využíváte už své nabyté moudrosti, vám otevírá srdce, že víte, že vše je v pořádku. A samozřejmě dostáváte se k tomu, že váš rozum, který tady máte samozřejmě po všech zkušenostech nějak nastavený, využíváte i s tím srdcem a paralelně vlastně fungují. Člověk, který bude mít jenom rozumovou sféru a nebude mít srdce, se nemůže dostat z vězení hmoty.

Chtěla bych se zeptat, četla jsem, že tyto stavy pociťovali lidé v koncentračních táborech jako proces sebezáchovy.

Ano, jestliže tady něco nechcete, tak se budete jakoby vymísťovat z těla a je to k prožitku, ale i naše božství a vědomí má v sobě takzvanou pojistku. Je to pojistka vlastně, kdy to tělo zažije jakoby šok, něco hodně silně nechce a tím pádem samozřejmě vy jste jakoby vám někdo píchnul injekci. Takže člověk umí přežít i hodně negativní stavy, které se kolem něj dějí. Vy ale dneska nežijete určitě nějaký drama, takže to se netýká těchhle odporů a šokujících věcí. To zase nemíchejte dohromady, jo?

Mám tento stav už od svých osmi let po stresovém zážitku zoufalství a pocitu nelásky mé maminky.

Ách, tak to může být od té doby, ano.

Bude to již téměř třicet let, co se mi oddělila jakoby duše od těla. Myslím, že jsem ji neodsoudila, jen jsem chtěla být milována.

Pozor, když chci být milována a mám pocit, že nejsem, tak se odděluju. Je to egoismus. Já mám milovat svoji maminku takovou, jaká je, já jsem si ji vybral. Takže vy nemilujete matku, protože si myslíte, že ona vás nemiluje. Všechno je ve vás, nic není vně.

Budu pokračovat.

Takže vlastně je to odsudek... „Ano, výborně.“... toužit po něčem, co jsem neměla... „Výborně.“... jako osmileté dítě jsem to nejspíš nedokázala přijmout a dnes díky tobě, Ivanko, chápu, že i zdánlivě s neláskou mé maminky se počítalo.

Super, ale hlavně, uvědom si, Zuzano, tady je Zuzano napsáno, že ty odmítáš matku, jaká je. Vy už víte dneska, že láska je stav bez negativní emoce. Jestliže já si myslím, že matka je špatná, protože mě nemiluje, tak je to moje neláska vůči matce, takže ona mi to musí hrát pořad, abych se něco naučila. Vy tvoříte, nikdo jiný.

Pokračuji...

Během těch třiceti let jsem k tomu všemu bylo prozkoušena mnoha zkouškami, panickými atakami, depresí, nutkavými myšlenkami se zabít a ještě předtím, než jsem začala poslouchat tebe, Ivanko, jsem vždy řekla egouškovi téměř s klidem, hele, teď vysmahni, já chci žít, teď budu žít s největší radostí, jak to jen půjde. Občas sice se mi přišel zase ukázat, ale postupně slábnul a slábnul a dnes si troufám říct, že panické ataky a podobné věci mám do jisté míry zvládnuté. Každopádně, když jsem tě začala poslouchat před čtyřmi lety, byla to velká úleva a přišlo mi mnoho odpovědí na mé otázky. Ráda bych více pochopila i to, proč tu jsem a zároveň nejsem. Děkuji Ti za vše, s láskou, Zuzana.

Když se na to zpětně kompletně podíváš, tak je to dobrý proces, ne? Je to úžasný, co jsi pochopila za tu dobu. To znamená, že i ta jakoby depersonalizace je báječná. Pokaždě to takhle přijmeš, máš největší šanci, že tělo začne slábnout v síle hmotného vědomí a začne tě pouštět do těla. Chce to asi zřejmě nějaký čas. Nic neodmítat, to je pokora. Nic nebylo špatně.

Ahoj Ivanko, nedávno jsem se skrze práci setkal s mužem, který nepůsobí, že by měl mnoho odporů těla. Po nějaké době spolupráce za mnou přišel a něco mi říkal o mé auře. Koukám na něj, nechápu, co to povídá. Neříkal to zle a ani neříkal nic negativního, jen na mě z ničeho nic vyhrknul tuto skutečnost. Povídal mi o svých schopnostech a daru, který dostal. Dokáže vidět údajně jisté věci, co všechno, to neřekl, ale já v ten moment cítil uvnitř nepříjemný pocit. Nechci říci, že by mi vadilo to, co říkal, to vůbec ne. Přijal jsem ho takového, jaký je, pouze jsem nevěřil, že tak snadno by tyto dary nabyt, když šlo o člověka, který, jak jsem později zjistil, se rozčiluje, běduje jako každý obyčejný člověk. A tak jsem neřešil žádnou auru a nechal ho jeho víře a vývoji a pouze jsem slušně požádal, aby mi tyto věci neříkal, že je nepotřebuji vědět, i když respektuji jeho názory. Zajímalo mě, Ivanko, jestli tento člověk opravdu tyto dary má nebo je to jenom hmota, která mu háže pastičky a on se chytá. Je to bílej mág, to je jasný, všichni jsme si tím prošli, já sice neměl žádný schopnosti, ale soucitně chápu jeho postoje. A tak by mě jen zajímalo, jestli tyto schopnosti v této fázi vývoje, když se jedná o bílou magii, jsou skutečné, nebo je to jen hra. A když už jsme u toho, ještě jsem se tě chtěl zeptat, jestli člověk v Kristu v pochopení tyto věci vidí. Děkuji, s pozdravem, Dominik.

Já začnu tou konečnou otázkou, ne, člověk v Kristu ví, že je všechno v pořádku tak, jak je, takže věci žádné nevidí, on je ví. Člověk v Kristu není oddělený od druhého lidského těla. Nemá zapotřebí šťourat do něj, ale je přítomen. Je přítomen, to znamená, že bude vědět, jestli ta druhá osoba, která vedle něj je, mluví pravdu nebo jestli si zahrává s ní ještě egoismus a je tam pastička, nevádí vám to, jste soucitní, víte, že ten člověk to tak ještě má.

Tak a teď se vrátím k té první otázce. Obojí je pravda. Dívej se. Jestliže jsem ve fázi bílé magie, dostanu od hmotného těla dar. Je to dar od satana. Ale pozor, v komplexním

pohledu, který je nad tím vším, je to část vývojové křivky, kterou si potřebuješ v té inkarnaci zažít. To znamená, že ty jako Bůh sis naplánoval tu osmou třídu té bílé magie, kde samozřejmě v té chvíli konáš dobře, i když, aby ses mohl vyvíjet, tak tím musíš projít do zase vyšších stavů. Takže všechno je v pořádku. Dary dává hmota, ale na přání otce neboli vývoje, než se protáhnu přes hmotnou složku. Takový člověk samozřejmě, když žije v dualitě, což bílá magie má, má své odpory, on se ještě bude vztekat, bude to prožívat.

Pozor, můžeš vidět i pokorného člověka, člověka v Bohu žijícího, kterej ti jakoby zahraje složku, takový divadlo pro druhého člověka, aby mu třeba něčím pomohl, ale nebude to prožívat, ale to je jenom na okraji třetí, čtvrté a začátku páté dimenze. Protože, vemte si, zatím je to zapotřebí, abyste vyučovali svá jiná já v druhých lidských tělech a třeba jim někdy i zahráli to divadýlko, to je ta přísnost kristovství, než proběhne stav, kdy všichni tam projdou a nemusíte už tyhle věci ani hrát. Je to pomocná složka v přechodu z jedné dimenze do druhé.

Ale tady ještě samozřejmě ten člověk dostal dar, on se tím vytahuje, vidíš, přijde za tebou a řekne ti to. Ty jsi tu bílou magii nemusel asi dělat, protože jsi už měl sklony být v obyčejnosti, už to jakoby víš, že to nepotřebuješ. A dobře jsi mu hezky řekl, že to nepotřebuješ slyšet a ať ti tohle nedává. Samozřejmě může existovat i to, že on to nevydrží a bude se chtít před někým nebo třeba před tebou projevit. Přijde ti najednou třeba říct, že máš něco vošklivýho černýho v auře, a že by ti s tím pomohl, a že děláš něco špatně. A tady jde o to, že to máte mezi sebou domluvené a nastavené ve vývoji, jestli dovedeš odolat strachu, co kdyby náhodou tam vopravdu něco bylo, podleheš a ještě se necháš samozřejmě tím člověkem z něčeho očistit. Ale to už, to už je součástí vaší hry společné, takže vidíš, že i tenhle člověk je hóódně pro tebe důležitý, aby i s tím jakoby co dělá jakoby pro tebe už nesrozumitelného a není to negativní, je to pozitivní, že ti to dělá, protože ty potřebuješ prozkoušet, jestli se ještě přidáš na tu anebo tu stranu.

Dobrý den, Ivanko. S postupem času jsem si všiml, že se mění struktura přednášek, a ačkoliv obsah zůstává v podstatě stejný, celkové vnímání tvých informací se mění... „Ano, výborně.“... A tak jsem se chtěl zeptat, čím to je, že se mění informace, které přinášíš. Rozumím, že několik let zpátky bychom si sedli na zadek... „Ano,“ směje se Iva, „to si pište.“... kdybys na nás všechny vybalila ihned zostra. A tak rozumím i tomu, že ty jsi informace musela popouštět pomalu, rozumně a s mírou. Nicméně v určitých věcech se i ty informace opravdu liší o 180° a mnozí posluchači, jak jsem již vyznamenal ve skupině na fejsbuku, na to také občas reagují zmateně či to berou jako lež. Uvedu příklad. Schizofrenie. Pamatuji si na začátky přednášek, bylo to po Křečanech, kdy začala chodit od Danečka audia, jsi zmiňovala příběh o páru muže a ženy, učitelka, přičemž ona měla právě schizofrenii. Dříve obyčejná žena se stala bláznem. Poradila jsi tedy tomu muži, aby se svou přítelkyní promlouval, a řekla jsi v přednášce, že se do jejího těla dostala další duše, protože právě tato žena

prováděla bílou magii a odváděla duše pryč. To je reálné nebo to taky neexistuje?

Ne, ne, ne, to neexistuje samozřejmě, jenže tenkrát ještě jste byli hluboce v bílé magii, já jsem pro bílé mágy přišla. Ti lidé se toho samozřejmě zbavili. Už tady byli několikrát na statku, dnes žijí naprosto spokojeně a perfektně. Ale tenkrát v té době, v té časoprostorové křivce s informacemi, které měli a pokračovali, by bylo pro ně šílenstvím. Tady je zapotřebí samozřejmě domlouvat tomu tělu, které dělá té ženě tyhle věci. Pro ni to byl jiný hlas, měl své jméno a proto nejenom ona by nedokázala v té nepříjemnosti, že se to ozývá z jejího těla, nějakým způsobem reagovat. Takže jsem tam doporučila tomu jejímu muži, Tomášovi, mimochodem, aby jí s tím pomohl a domlouvaly vlastně dvě složky lidského těla a samozřejmě, aby v tom nebyla sama.

Následovně jsi poradila tomu muži, ať si s tou přivtělenou duší promluví. Dopadlo to tehdy, v uvozovkách, dobře a ta žena se uzdravila. No v dnešní době a s nynějšími informacemi po téměř šesti letech poslouchání přednášek usuzují, že se nic takového jako přivtělení stát nemůže...

„Ano, perfektní, super,“

... a že celá schizofrenie spočívá pouze v mozku, hmotě a chemii našeho oblečku se jménem. Samozřejmě si to ten daný člověk vybral a je to jeho osud, který má v plánu.

Ano, chci vám teď k tomu říct ještě, potom budeme pokračovat dál se čtením, že ten průchod samozřejmě toho vašeho pochopení je jiný. Ale i dnes rozumíte věcem jinak, než když bych to na vás vybalila dřív. Skutečně tak, jak jste to na začátku napsal. Osud je stanovený a je osud stanovený i informačně, to, co vychází z těla Iva směrem k vám. Já nemám svobodnou vůli zrovna tak jako vy. Rozumíte mi? Já jsem se narodila zpátky do tohoto světa a vím, že i vaše pravdy musí být dávkovány, s tím se počítá vývojově. Protože když už by někdo tu kapacitu svého těla neměl, tak mě odvrhne a bude si myslet, že lžu. Tak, jak jste to tady informoval. Pro mě je to jako zamklý potrat, zamklé těhotenství, když někteří lidé, kteří si myslí, že teďka hnedka jim musím dát radu na to, aby něco se z těla zbavili, což je obrovský egoismus. A tito lidé nemají trpělivost. To znamená, že oni mají pořád pocit, že jim nedávám tu přesnou radu. To musí zvládnout oni sami. Odmítat to, co se jim děje. Proto tito lidé už nebudou slyšet to, co říkám. Budou slyšet takové to bla bla bla a odpinkne je to pryč. Pro mě takové miminko je sice oplodněné, už se zkusilo na ten 5 D svět jakoby dostat, ale ještě nemá sílu se udržet. Je to důležité pro jejich další inkarnační stav, kdy si tyto věci pamatovat budou, už budou takzvaně načatí a příští inkarnace jim umožní, anebo ještě třeba druhá, třetí, čtvrtá, se přiblížit ke stavu jednotného vědomí.

Tak, pokračuji dál...

Samozřejmě si to ten daný člověk vybral a je to jeho osud, který má v plánu. Ale podle všeho tak rozumím, že se tedy nejedná o cizí entitu přežívající v našem těle, jako o pohádání se dvou mozkových hemisfér.

Nejsem vědec a do moudrosti kristovství mám ještě kdovíkolik oblečků před sebou, a tak jsem se rozhodl obrátit se na tebe a položit ti tento dotaz, který mi již delší dobu přichází na mysl, když poslouchám zpětně audia. Je schizofrenie opravdu přivtělení další duše nebo pouze onemocnění mozku a vybraný náběr osudu?

Ono to není ani onemocnění mozku a ani samozřejmě přivtělení další duše. Je to jenom program těla, kdy vy vlastně když vycházíte z magických vývojových stavů a máte odejít do stavu pokory, tak odpory, které ještě v té bílé magii, a jsou obrovsky veliké, potřebujete pomalinku to tělo otevírat, aby to vědomí se tam dostalo, takže na to je časový prostor třeba jedné nebo dvou nebo i třech někdy inkarnací, aby se pomalu věci otevíraly a dostali jste se do stavu Boha. Když božství přijde velice rychle do těla, tak by to to tělo samozřejmě nevydrželo. Proto na to máte ty stavy jakoby utrpení, které neexistovaly. Tělo vám předhazuje, že jste v utrpení. A pro někoho samozřejmě po negativních myšleních, což bílí mágové mají, oni posuzují sebe za dobré a druhé za negativní, takže negativně přemýšlejí, se samozřejmě odehrává, a tak to tělo vás musí přibrzdit a přibrzdí vás tím, že začne jakoby dělat jiné věci, které si nepamatujete. Jsou tam dvě osoby, někdy tři, někdy čtyři jakoby přivtělené, což se tam prezentuje v téhle úrovni. Pokorný člověk, člověk božský by tyhle stavy už samozřejmě neměl. Čím víc to tělo to odmítá, že se vám to děje, tím silněji vás hmotná složka stahuje neboli vaše vlastní hmotná složka těla, která vám nedovolí pochopit vývojově vyšší hladinu. Proto dnes v této době při přechodu planety do vyššího schodu je těch jakoby schizofreniků hodně. Je to součástí křeče planety, je to normální vývojový úkaz a je naprosto v pořádku.

Proč se právě tyto informace v přednáškách tak liší, že lidé mívají dojem, že jim lžeš? Já ten dojem nemám, spíše si myslím, že tu pravdu musíš podat tak, abychom ji strávili.

Já už jsem o tom mluvila teď v Praze v prosinci, tuším 13. prosince že to bylo v nahrávce. Víte, tělo Iva říká přesně to, co má. Pro vědomí, které se sejde v pravém okamžiku a je tam. Ať je to skupina na statku, vždycky mi přicházejí úplně jiná slova, já žádné neplánuji samozřejmě, to vnímáte ze mě, že to teče přirozeně, a to samé je, když se sejde obrovské množství, třeba jako v prosinci 500 lidí na jednom místě. Vědomí je ucelené. Ten, kdo tam nemá přijít, se tam nedostane, i kdyby lístek měl, a naopak ten, kdo tam má být, nečekaně se tam objeví a je to jako blesk. Ano, vědomí si přijde vlastně pro informaci, kontakt. Já mluvím někdy z pozice 3 D, protože tam je velké množství 3 D lidí, 3 D ještě samozřejmě v téhle skupině je ještě dost lidí, a pak tam mluvím z pozice 5 D. Tomuhle tomu se říká takzvaný rigol hmoty, je to jako kdybyste hmotnou složku 3 D měli silnici a pak osvobozující vlastně prostředí bylo na poli, ale mezi nimi rigol. Ti, co mi rozumí, budou sami za sebe v pochopení toho, co říkám, ví, kdy mluvím ze 3 D a ví, kdy mluvím z 5 D. Ti do toho příkopu nespádnou. Ty nezadrží ten příkop, aby se dostali do stavu Boha, který je na poli. Ti, co nerozumí a myslí si, že lžu, tak ještě nedokážou zahlédnout to, co říkám, v té pravé síle. Ale to už musí ten člověk dokázat sám. Vy sami musíte dokázat věci.

Já jsem vám už ve Starých Křečanech řekla, že jsem přišla jako informátor a vlastně vám nechávám nahlédnout do věcí, tak jak jsou připraveny, ale vy každý sám za sebe je musíte pochopit, to znamená, že při mém povídání a při výkladu se vám pootevírá třetí oko, ale když odejdete od Ivy do svých vlastních zkušeností, do životů a do praxe, tak tehdy se vám zase vrátí zpátky, přivře se tak, jak bylo, než jste přišli, a vy si to musíte prošlapat sami. Nedávno mi někdo napsal, že jsem lidem slíbila anebo otevírala třetí oko. To je kravina, ten člověk to naprosto špatně pochopil a je to jeho pravda, která ho má zastavit. On pak touží po tom, aby mu někdo druhej upravil něco. Je to nesmysl. Takovej člověk mě neslyší. A stejně tak mě neslyší ti lidé a nerozumí tomu, kteří by usilovali o to, zuby nehty se do 5 D dostat a považovali něco za špatné. To je vlastně útěk, to není pokora. Můj život je takový, jaký je, vy ho máte přijmout takový, jaký je, a má vám být jedno, jestli jste ve 3 D nebo v 5 D. Tím už byste tam měli tu pozici připravenou. Takže, tohle už je vaše práce. Tohle je natočeno v prosinci 2019 v Praze.

Budeš nám tedy ty informace tak pomalu popouštět, či vlastně říkáš pravdu akorát s ohledem, abychom se z ní nezbláznili? Děkuji ti za tvůj čas, trpělivost a odpověď. Měj se krásně, Jiří.

Ano a zase ano i ne. Je to sranda, protože, vezte si, že já vám říkám přesně to, co mám a vy si třídíte pochopení nebo nepochopení přesně tak, jak to vaše tělo přinese. Vidíte, že vlastně je nastavený přesně dokonale tak, jak to má být. A pozor, i Iva je součástí, i Iva vám smí nebo nesmí dneska něco říct a může vám to říct až zítra, což je i vaše objednávka v jednotném těle planety matky a Ducha.

Ahoj, Ivanka, prepáč, že píšem takto cez mail, mal som ísť na tvoju prednášku v Hostýne, ale na nešťastie sa nemôžem zúčastniť, tak tí položím otázku formou e-mailu. Dúfam, že sa nebudeš hnevať... „Což je jasný, že se nebudu hněvat.“... Chcel som sa opýtať, existuje po smrti niečo ako očistec? Lebo ja som z kresťanskej rodiny, a tak som bol zvyknutý na názory mojich rodičov. Počúvam ťa tretím rokom a až v informáciách, ktoré prinášaš, som naozaj našiel sám seba. No a tak som rozmýšľal, či ak umrieme, tak musíme splatiť všetko, čo sme v tomto živote zrobili za odpory, dejú sa tam veci, ktoré nám všetko vrátia. Teda pokiaľ sme správali zle, či ozaj niečo ako očistec, alebo nás to má iba zastrašiť? Ja som až v Austrálii, tak prepáč, že píšem takto neskoro. Ďakujem, Ivanka, za všetko, odpoveď aj zmysel môjho života, mám ťa rád, prajem ti krásny deň. Tvoje vedomie s menom Adam.

Zase, Bůh má ano i ne. Ve všem. Jsou tam dvě hranice. Všechno to, co tvoříte, se vám děje. Ve skutečnosti očistec je tady, kde se očisťujete vývojem, vycházíte ven a očisťujete se samozřejmě pochopením a likvidací odporových stavů, to znamená prožitým odporem. Pak nějaký čas si to nesete s sebou, kdy něco pochopíte a pak platbou, což je výborné, tím se připravujete na stav Boha dokonalý a stoprocentní. Ale zase je i pravda v tom, že vývojová složka satan, to znamená hmota, která vás ovládá ve stavu 3 D, když vám bude třeba projektovat, že očistec je, až odložíte tělo, a že to, co jste... takový ten

boží soud jakoby, tak ti lidé tomu, čemu věří, to skutečně pak jakoby prožívají, ale hlavně, oni se tady za tu dobu bojí. A je to dobře nastavené, vysvětlím, proč.

Já jsem nedávno vyprávěla, že jsem byla zrovna v tom Hostýně na Hostýnském vršku, ten kostel je překrásný, je tam nádherná atmosféra, a že jsem tam jednou vlezla a bylo tam nějaké hostýnské setkání a bylo tam strašně hodně lidí, kostel narvaný obrovsky. A první, co vlastně vypadlo z kněze, který tam tenkrát mluvil, a bylo jich tam velmi mnoho, bylo proti tomu davu: jste hříšní. Já jsem v tichosti zavřela dveře a bylo mi hrozně dobře. Kdyby tam byl někdo z bílé magie, tak by možná zabouřil, že on je trestá, a že to tak není, když už by nebyl ve fázi věřícího člověka tady a teď. Já jsem zavřela dveře s tím, že je vše v pořádku. V téhle fázi vývojové se ocitá člověk, kdy bude věřit, že je hříšný. Já jsem jenom viděla ta ramena a hlavy, jak se sklonily pod tou tíhou toho hříchu. A pozor, ten kněz to řekl správně na svém místě proti lidem, kteří tam měli přijít. Kdyby tito lidé nevěděli, že hřích neexistuje, tak by dělali mnohem horší věci, než dělají, a to už jsou na tom pod tím strachem a pod tou knutou vlastně donuceni aspoň něco odložit.

Vše je tedy správné tak, jak se děje, na to nikdy nezapomeňte.